

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Пословни број К-По₂ 11/14
Београд
Ул. Устаничка број 29

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ - Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судије Винке Бераха Никићевић - председника већа и судија Владимира Дуруза и Бојана Мишића - чланова већа, са записничарем Сњежаном Ивановић, у кривичном поступку против **оптуженог БОГДАНОВИЋ ДАМИРА** и др., због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 КЗ СРЈ, по оптужницама Тужиоца за ратне злочине КТРЗ.бр.7/08 од 30.04.2010. године, КТРЗ.бр.11/10 од 23.02.2011. године и КТРЗ.бр.11/11 од 22.12.2011. године, измењеним актом КТРЗ.бр.7/08 од 04.12.2012. године, на главном претресу од 25.12.2012. године и актом Тужиоца за ратне злочине КТРЗ.бр.7/08 од 01.09.2014. године, након одржаног главног и јавног претреса, и дела претреса са кога је јавност била искључена дана 24.04.2012. године, 25.04.2012. године, 26.04.2012. године, 24.09.2012. године, 17.10.2012. године, и 20.03.2015. године, једногласно је донео дана 15.06.2015. године, а дана 16.06.2015. године у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Снежане Станојковић, **оптуженог Богдановић Дамира** и његовог браниоца адвоката Александра Милосављевића, браниоца **оптуженог Гаврић Томислава** адвоката Милана Бирмана, **оптуженог Шевић Ђорђа** и његовог браниоца адвоката Синише Симића, **оптуженог Алић Зорана** и његовог браниоца адвоката Јасминке Кузовић, **оптуженог Ђурђевић Зорана** и његовог браниоца адвоката Светланом Бобић, **оптужене Ђекић Драгане** и њеног браниоца адвоката Горана Нинића и пуномоћника оштећеног **Зије Рибића** адвоката Марине Кљајић, а у одсуству **оптуженог Гаврић Томислава**, јавно објавио

ПРЕСУДУ

Оптужени БОГДАНОВИЋ ДАМИР, [REDACTED]

Оптужени ГАВРИЋ ТОМИСЛАВ, [REDACTED]

Оптужени ШЕВИЋ ЂОРЂЕ, [REDACTED]

Оптужени АЛИЋ ЗОРАН, [REDACTED]

Оптужени ЂУРЂЕВИЋ ЗОРАН, [REDACTED]

Оптужена ЂЕКИЋ ДРАГАНА, ЈМБГ [REDACTED]

на основу члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП,

ОСЛОБАЂАЈУ СЕ ОД ОПТУЖБЕ

Да су:

За време оружаног сукоба на територији Босне и Херцеговине, који се водио између оружаних формација на страни српског, бошњачког и хрватског народа у периоду од 06.04.1992. до 1995. године, као припадници јединице „Симини четници“ српске стране у сукобу, на подручју општине Зворник, кршили правила међународног права из члана 3 став 1 тачка 1 под а) и ц) IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата, од 12.08.1949. године, која је ратификована Одлуком Народне Скупштине ФНРЈ („Службени лист ФНРЈ“ бр. 24/50) и правила из члана 4 став 2 тачке а) и е) и члана 16 II Допунског Протокола уз Женевске конвенције, од 12.08.1949. године, о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба, на тај начин што су, саглашавајући се са предузетим радњама једни других из своје јединице, и то:

1. У месту Скочић

Оптужени: Шевић Ђорђе, Алић Зоран, Ђурђевић Зоран и Ђекић Драгана

Дана 12.07.1992. године, у поподневним часовима, са два возила (камионом и ципом) оптужени: Шевић, Алић, Ђурђевић и Ђекић су заједно са сада пок. Стојановић Зораном (према коме је поступак обустављен пресудом Апелационог суда у Београду Кж1.По2 6/13 од 14. маја 2014. године) и другим НН припадницима јединице „Симини четници“, наоружани отишли у тзв. „акцију“ у село Скочић, где су прво без било какве војне потребе срушили цамију постављану експлозива

под њене темеље на тај начин што је један број припадника ове јединице учествовао у рушењу са сада пок. Богдановић Симом, који је командовао јединицом, (према коме је поступак обустављен решењем К-По₂-42/10 од 03.09.2012. године), а други број припадника јединице распоређен на оближњем путу чувао стражу, пазећи да не наиђу противничке или неке друге јединице, међу којима је био и оптужени Алић Зоран; те на тај начин уништили имовину великих размера;

Након што су срушили џамију припадници јединице „Симини четници“ одлазе у део села Скочић где су живели цивили Ромске етничке припадности, укупно 35 лица и то оштећени:

Агановић Мехмед, Агановић Бисера, Агановић Есед, Агановић Зекира звана „Мурадија“, Агановић Бериз, Агановић Шерифа, Агановић Ешефа, Агановић Мирзет звани „Шабан“, Агановић Шериф, заштићена сведокиња „Алфа“, заштићена сведокиња „Бета“, заштићена сведокиња „Гама“, Бајрић Џемила, Бајрић Зумра, Биберовић Нуриф, Биберовић Мевла, Ферхатовић Мушка звана „Бисера“, Нухановић Ариф, Нухановић Зиба, Нухановић Хаџира, Рибић Исмет, Рибић Сарајка, Рибић Мехмед, Рибић Рахима, Рибић Шемса, Рибић Бибер, Рибић Шевка, Рибић Сабрија, Рибић Златија, Рибић Исмета, Рибић Злата, Рибић Суада, Рибић Зијада, Рибић Алмаса и Рибић Зијо,

у ком делу села су, по свом распоређивању, извршили претрес ромских кућа тражећи новац и ствари од вредности, при чему су НН припадници јединице, познати само по именима „Богдан“, „Рајко“ и „Раденко“, из куће оштећеног Рибић Мехмеда одузели телефон, новац и друге ствари, да би потом из куће Рибић Хамдије, где су се углавном оштећени били сакупили, истерали исте у двориште, којом приликом је припадник по имену „Богдан“, на спрату Хамдијине куће пронашао сакривене оштећене: „Бета“, Агановић Зекиру и бабу оштећене „Бета“, и уз претњу оружјем истерао их у двориште, где су припадници јединице вршили претрес оштећених уз наредбу да им предају евентуално оружје и личне вредне ствари, па је том приликом НН припадник јединице претресом оштећене Нухановић Хаџире од ње одузео бурму са руке претећи да ће јој одсећи прст ако га сама не скине, док је оптужена Ђекић Драгана претресом од оштећене „Гама“ одузела златне минђуше и златне привеске у облику крста и потковице као и један златан прстен са руке, говорећи јој: „Шта ће теби крст!“; те су на тај начин одузимањем личних предмета, ствари, кућних потреба и личног златног накита нарушавали достојанство личности оштећених и тако према њима нечовечно поступали;

За време претреса кућа и оштећених, припадници јединице „Симини четници“ су оштећене тукли рукама, ногама, кундацима пушака и другим предметима, па су тада прво истукли оштећеног Нухановић

Арифа, старог [] година, који је од удараца пао, а потом га пуцњем из пушке убили, док је после молбе оштећене Агановић Бисере да то не чине речима: „Немој сине!“, НН припадник јединице оштећену Бисеру ударио кундаком пушке по глави, од ког удараца се она онесвестила, а том приликом је и сада пок. Стојановић Зоран прво пушком, а потом и бандашом од бицикле тукао оштећеног Агановић Еседа по разним деловима тела, на који начин су повредили телесни интегритет већег броја оштећених, а једно лице лишили живота;

Затим је сада пок. Богдановић Сима, из Хамдијине куће у двориште извео оштећену „Алфа“, тако што ју је руком ухватио за косу, па је потом у дворишту, једним крајем опасача везао руке оштећеној, а други крај опасача свезао за ограду, па по свлачењу одеће ту је тако свезану силовао, да би јој затим клештима из уста извадио два златна зуба; те је тако и мучио; за које време су други НН припадници јединице у стару кућу Рибих Хамдије одвели малолетне оштећене: „Бета“ стару 13 година и „Гама“ стару 15 година, и ту их силовали, и то припадник јединице познат по имену „Богдан“ силовао оштећену „Бета“, а после њега ову оштећену је силовало још неколико НН припадника јединице, а НН припадник јединице познат по надимку „Тихи“, уз претњу пиштољем силовао је оштећену „Гама“;

По завршеним догађањима у Скочићу, сада пок. Богдановић Сима, оштећенима наређује да уђу у теретно возило, што су сви и учинили, осим Биберовић Нурифа, Биберовић Мевле и Агановић Шерифа, који су остали скривени у кући у Скочићу, а у теретно возило припадници јединице убацују и мртво тело Нухановић Арифа, па потом оштећене одвозе до села Малеших, где из групе оштећених издвајају „Алфа“, „Бета“ и „Гама“, тако што им наређују да изађу из теретног возила, а када то није хтела учинити оштећена „Бета“, сада пок. Стојановић Зоран јој је запретио речима: „Изађи или ћу пуцати у тебе!“, након чега су све три оштећене изашле из возила а са њима да их чувају и спроведу до кућа где су били смештени припадници јединице „Симини четници“, изашли: оптужена Ђекић Драгана и НН припадници јединице познати по именима и надимку: „Богдан“, „Рајко“ и „Тихи“; док су остали оптужени и сада пок. Богдановић Сима, заједно са другим припадницима јединице све преостале оштећене одвезли до једне јаме на месту званом „Хамзићи“ у селу Шетић.

2. На месту званом „Хамзићи“ у селу Шетић

Оптужени: Ђурђевић Зоран и Алић Зоран

Истог дана 12.07.1992. године, у ноћним часовима, оптужени Ђурђевић и Алић, као и сада пок. Богдановић Сима и Стојановић Зоран, заједно са другим НН припадницима јединице „Симини четници“, по

довожењу оштећених до јаме на месту званом „Хамзићи” у селу Шетић, ножевима и пуцањем из пушака оштећене лишавају живота и потом бацају у јаму, у коју су на крају убацили и активiranу бомбу, у којој радњи је оптужени Алић Зоран стајао у близини и чувао стражу заједно са још двојицом неидентификованих припадника јединице, од којих је један познат по надимку „Златко“; па су тако на том месту лишили живота 27 цивилних лица, и то оштећене:

1. Агановић Мехмед, стар [] годину,
2. Агановић Бисера, стар [] године,
3. Агановић Есед, стар [] годину,
4. Агановић Зекира, зва [] „Мурадија“, стара [] година,
5. Агановић Бериз, стар [] година,
6. Агановић Шерифа, стар [] година,
7. Агановић Ешефа, стара [] година,
8. Агановић Мирзет, зва [] „Шабан“, стар [] година,
9. Бајрић Џемила, стар [] године,
10. Бајрић Зумра, стара [] годину,
11. Ферхатовић Мушка зван „Бисера“, стара [] година,
12. Нухановић Зиба, стара [] годину,
13. Нухановић Хаџира
14. Рибих Исммет, стар [] године,
15. Рибих Сарајка, стар [] година,
16. Рибих Мехмед, стар [] година,
17. Рибих Рахима, стара [] година,
18. Рибих Шемсудин, зва [] „Шемсо“, стар [] година,
19. Рибих Бибер, стар [] година,
20. Рибих Шевка, стар [] година, која је тада била у поодмаклој трудноћи,
21. Рибих Сабрија, стар [] године,
22. Рибих Златија, стара [] година, коју су пре лишења живота силовали,
23. Рибих Исммета, стар [] година,
24. Рибих Злата, стара [] година,
25. Рибих Суада, стара [] година,
26. Рибих Зијада, стара [] година и
27. Рибих Алмаса, стара [] године,

док су оштећеног Рибих Зија, старог [] година, само телесно повредили, пошто је он мада рањен, сплетом околности успео да преживи стрељање.

3. У селу Малеших

Оптужени: Шехић Ђорђе, Ђурђевић Зоран, Алић Зоран, Богдановић
Дамир, Гаврић Томислав и Ђекић Драгана

У периоду, почев од 12.07. па до око 01.10.1992. године, оптужени: Шехић, Ђурђевић, Алић, Богдановић, Гаврић и Ђекић, су заједно са сада пок. Стојановић Зораном и другим НН припадницима јединице „Симини четници“, неовлашћену у кућама у Малешиху држали оштећене: „Алфа“, „Бета“ и „Гама“, где су их приморавали да им спремају храну, да перу њихову одећу и униформу, чисте обућу и да чисте куће где су били смештени, наређујући оштећенима да морају радити шта год ко тражи из јединице, а ако то не учине биће убијене, у ком периоду су од самог почетка у Малешиху били оптужени: Шехић Ђорђе, Ђурђевић Зоран, Алић Зоран и Ђекић Драгана, а од друге половине августа месеца 1992. године и оптужени Богдановић Дамир и Гаврић Томислав, који су се накнадно у Малешиху придружили јединици „Симини четници“, па саглашавајући се са издатим наредбама других припадника јединице, а они приморавали оштећене „Алфа“, „Бета“ и „Гама“ да им спремају храну, да перу њихову одећу и униформу, чисте обућу и да чисте куће где су били смештени, што су оне морале чинити, па им и прати крваву униформу по повратку са места званог „Хамзићи“, када је оптужени Ђурђевић Зоран, оштећену „Алфа“ приморао да уз униформу опере и његов крвав нож, којом приликом је оштећена „Алфа“ код њега видела сат марке „Сеико“ њеног братанца оштећеног Агановић Еседа, а по свом доласку у јединицу оптужени Богдановић Дамир је приморао оштећену „Алфа“ да пере и његову одећу, у којој је једном приликом ова оштећена пронашла две фотографије припадника ове јединице, па су тако у ситуацији одузете слободе оштећених, према оштећенима „Алфа“, „Бета“ и „Гама“ нечовечно поступали;

Затим, за сво време боравка у селу Малешиху, оштећене „Алфа“, „Бета“ и „Гама“, оптужени: Алић, Ђурђевић и Ђекић, су тукли у више наврата, рукама, ногама и разним предметима повређујући њихов телесни интегритет, и то тако што су:

оштећену „Алфа“ тукли: оптужени Алић Зоран ногама и са цеви од ручног бацача по леђима, а оптужени Ђурђевић Зоран рукама по стомаку; док је оштећену „Гама“ тукла оптужена Ђекић Драгана са пушком по разним деловима тела и рукама по лицу.

Такође, за сво време боравка у Малешиху, оштећене „Алфа“, „Бета“ и „Гама“, припадници јединице „Симини четници“ су сексуално понижавали нарочито увредљивим поступцима, тако што су их скидали голе и терали да играју на столу, да гледају силовања једна друге, што је чинило више НН припадника јединице, као и оптужени Ђурђевић Зоран

који је заједно оштећене „Бета“ и „Гама“ приморавао да голе шетају по столовима, а оштећеној „Алфа“ претио да ће морати његову сперму попити из чаше;

те оштећене у више наврата више њих силовали и то:

- оштећену „Алфа“ у више наврата силовали оптужени: Ђурђевић Зоран, Алић Зоран и Гаврић Томислав као и сада пок. Стојановић Зоран и НН припадници јединице познати под именима и надимцима: „Лазих“, „Груја“, „Јазо“, „Савкић“, „Бане“,

- оштећену „Бета“ у више наврата силовали оптужени: Алић Зоран и Гаврић Томислав, као и сада пок. Богдановић Сима и Стојановић Зоран, те припадници јединице познати под именима: „Богдан“, „Рајко“ и „Савкић“, и

- оштећену „Гама“ у више наврата силовали сада пок. Стојановић Зоран, као и припадници јединице познати под именима и надимцима: „Жути“, „Рајко“, „Бели“ и „Груја“.

4.Боравак у Клиси, Петковцима и Дрињачи

Након боравка у Малешиху јединицу „Симини четници“ напуштају оптужени: Шехић Ђорђе, Ђурђевић Зоран, Алић Зоран и Ђекић Драгана, док преостали припадници јединице, у којој су остали и оптужени: Богдановић Дамир и Гаврић Томислав, одлази, прво у село Клиса, где бораве једно извесно време у напуштеним кућама, заједно са оштећенима „Алфа“, „Бета“, и „Гама“, које су принудно повели са собом; после Клисе, оптужени Богдановић и Гаврић, заједно са другим НН припадницима јединице и оштећенима краће време бораве у Основној школи у селу Петковци, када јединицу напушта оптужени Гаврић Томислав, а око половине новембра 1992. године, преостали припадници јединице одлазе у Дрињачу, када јединицу напушта сада пок. Стојановић Зоран који је са собом у Републику Србију одвео оштећену „Гама“, да би, из Дрињаче, припадници јединице „Симини четници“, заједно са оптуженим Богдановић Дамиром, сада пок. Богдановић Симом и оштећенима „Алфа“ и „Бета“, отишли за Републику Србију половином јануара 1993. године; а у овим периоду (од око 01.10.1992. године па до 15.01.1993. године) су оптужени Богдановић Дамир и Гаврић Томислав према оштећенима, тиме што су „Алфа“, „Бета“ и „Гама“, одузевши им слободу кретања приморали да све време буду са њима, да им спремају храну, да перу њихову одећу и униформу и чисте објекте где су били смештени, на који начин су повредили њихово лично достојанство, и тако према оштећенима нечовечно поступали.

-чине би као саизвршиоци, извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ.

На основу члана 265 став 1 ЗКП трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

На основу члана 258 став 3 ЗКП-а, оштећени се за остваривање имовинско-правног захтева упућују на парницу.

Образложење

Оптужницом Тужиоца за ратне злочине Ктрз.бр.7/08 од 30.04.2010. године оптуженима Богдановић Сими, Богдановић Дамиру, Стојановић Зорану, Гаврић Томиславу и Шевић Ђорђу стављено је на терет извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 КЗ СФРЈ. Оптужницом Тужиоца за ратне злочине Републике Србије Ктрз.бр.11/10 од 23.02.2011. године, оптуженом Алић Зорану стављено је на терет извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 КЗ СФРЈ. Оптужницом Тужиоца за ратне злочине Републике Србије Ктрз.бр.11/11 од 22.12.2011. године оптуженима Ђурђевић Зорану и Ђекић Драгани стављено је на терет извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 КЗ СРЈ.

Решењем кривичног ванпретресног већа Вишег суда у Београду – Одељења за ратне злочине К-По₂-број 2/2011–Кв.По₂-број 23/2011 од 08.03.2011. кривични поступак који се водио пред овим судом против оптуженог Алић Зорана у предмету К-По₂-бр.2/2011 спојен је са кривичним поступком који се водио против оптужених Богдановић Симе, Богдановић Дамира, Стојановић Зорана, Гаврић Томислава и Шевић Ђорђа у предмету К-По₂-бр.42/2010, те је одређено да ће се надаље спровести јединствени поступак и донети једна одлука у предмету К-По₂-бр.42/2010. Потом је решењем кривичног ванпретресног већа овог суда број К-По₂-16/2011–Кв-По₂- 5/2012 од 13.01.2012. кривични поступак који се водио пред овим судом против оптужених Ђурђевић Зорана и Ђекић Драгане у предмету К-По₂-бр.16/2011 спојен са кривичним поступком који се водио против оптужених Богдановић Симе, Богдановић Дамира, Стојановић Зорана, Гаврић Томислава, Шевић Ђорђа и Алић Зорана у предмету К-По₂-бр.42/2010, па је одређено да ће се спровести јединствени поступак и донети једна одлука у предмету К-По₂-бр.42/2010.

Решењем овога суда К-По₂-бр.42/2010 од 03.09.2012. године обустављен је кривични поступак према оптуженом Богдановић Сими због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 КЗ СФРЈ, због смрти окривљеног.

Тужилац за ратне злочине је актом КТРЗ.бр.7/08 од 04.12.2010. године изменио предметне оптужнице и поднео јединствену оптужницу, па је оптуженима Богдановић Дамиру, Стојановић Зорану, Гаврић Томиславу, Шевић Ђорђу, Алић Зорану, Ђурђевић Зорану и Ђекић Драгани стављено је на терет извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 КЗ СРЈ, а која је измењена на главном претресу од 25.12.2012. године.

Пресудом Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине, К.По2 42/2010 од 22.02.2013. године, оптужени Богдановић Дамир, Стојановић Зоран, Гаврић Томислав, Шевић Ђорђе, Алић Зоран, Ђурђевић Зоран и Ђекић Драгана оглашени су кривим да су као саизвршиоци извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези са чланом 22 КЗ СРЈ, па је оптужени Богдановић Дамир осуђен на казну затвора у трајању од 2 године, оптужени Стојановић Зоран на казну затвора у трајању од 20 година, оптужени Гаврић Томислав на казну затвора у трајању од 10 година, оптужени Алић Зоран на казну затвора у трајању од 10 година, оптужени Ђурђевић Зоран на казну затвора у трајању од 20 година, оптужена Ђекић Драгана на казну затвора у трајању од 5 година, а оптуженом Шевић Ђорђу је претходно утврђена казна затвора у трајању од 5 година, а потом, на основу одредбе члана 49 КЗ СРЈ, узета као утврђена казна затвора у трајању од 15 година која му је изречена правноснажном пресудом Окружног суда у Београду К.бр.1419/04 од 15.07.2005. године, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 15 година.

Пресудом Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине Кж 1 По2 6/13 од 14.05.2014. године, у ставу првом, одбијена је жалба Тужилаштва за ратне злочине, у делу који се односи на оптуженог Шевић Ђорђа и радње кривичног дела описане под тачком 2 изреке пресуде, везано за догађај на месту званом „Хамзићи“ у селу Шетић, па је пресуда Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине, К.По2 42/2010 од 22.02.2013. године у том делу потврђена. У ставу другом наведене пресуде, усвојене су жалбе оптужених Богдановић Дамира, Гаврић Томислава, Алић Зорана, Ђурђевић Зорана и њихових бранилаца, као и жалбе бранилаца оптужених Шевић Ђорђа и Ђекић Драгане, па је укинута пресуда Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине, К.По2 42/2010 од 22.02.2013. године, у осуђујућем делу у односу на оптужене Богдановић Дамира, Гаврић Томислава, Шевић Ђорђа, Алић Зорана, Ђурђевић Зорана и Ђекић Драгану, па је предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновно суђење. У ставу 3 пресуде обустављен је кривични поступак против оптуженог Стојановић Зорана, за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези са чланом 22 КЗ СРЈ услед смрти окривљеног.

Тужилац за ратне злочине је актом КТРЗ.бр.7/08 од 01.09.2014. године изменио јединствену оптужницу, па је оптуженима Богдановић Дамиру, Гаврић Томиславу, Шевић Ђорђу, Алић Зорану, Ђурђевић Зорану и Ђекић Драгани стављено на терет извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 КЗ СРЈ.

У завршној речи заменик Тужиоца за ратне злочине је, након анализе изведених доказа, предложио да суд оптужене огласи кривим и казни по закону, ценећи све олакшавајуће и отежавајуће околности.

У завршној речи пуномоћник оштећених се придружио завршној речи заменика Тужиоца за ратне злочине, анализирао изведене доказе и предложио да суд оптужене огласи кривим.

Изведени докази

Одбране оптужених

Оптужени Богдановић Дамир износиће своју одбрану током поступка не признаје кривично дело које му је стављено на терет.

У својој одбрани пред истражним судијом дана 06.11.2009. године, на главном претресу дана 14.09.2010. године, као и на поновном суђењу на главном претресу дана 09.02.2015. године, наводи да се 08.08.1992. године атио у Зворник са одслужења војног рока и почео да ради у Зворнику, након чега је сазнао да му је отац рањен и да се на путу у Зворник. Отишао је у Зворник како би обишао оца, али се по сопственој одлуци као добровољац придружио специјалној јединици Војске Републике Српске при Влади Републике Српске дана 17.08.1992. године. Пријавио се код ћате (евидентичара) у вод под командом свог оца Богдановић Симе, који вод је имао 30 људи. Припадао је Зворничкој бригади, а био је стациониран у Малешвићу. Задужио је маскирану униформу и аутоматску пушку. Не зна по имену од кога је његов отац Богдановић Сима примао наређења за њихова дејства, али му је познато да су се команде примале од Зворничке бригаде. Кад су ишли у акције командовао је Богдановић Сима, а напад су водили „високи“ официри. Нису као јединица били на положају, већ су били вод за брзу интервенцију, да у случају напада иду на испомоћ. Нису ишли сви у акцију, неко је остајао у позадини. Учествовао је у две борбе, у Клиси и у Дрињачи. Њихов вод је имао велики војни камион марке „ТАМ 150“ и цип. Са њим у јединици, осим његовог оца, био је „Трчко“ који није знао име и презиме, неки „Гавра“ из Шапца, који је дошао неколико дана или две после њега, оптужени Шевић Ђорђе и његова девојка Драгана која је носила униформу. Не зна ко је оптужени Стојановић Зоран Већина

војника које је затекао кад је дошао, углавном је имала надимке којим су се ословљавали. Било је људи са којима се никада не би дружио. Грујићу – „Груји” никада не би у животу пружио руку, никада не би стао са њим да попије кафу или да га неко види са таквим човеком. У Малешићу су спавали у празним кућама. Са њим у кући је било 6-7 људи. Најпре је био „Гавра” из Шапца, али је он прешао у другу кућу, те Лазић, Дејан из Шапца, Богдан и Алић или Алијић. Било је шест жена и то „Алфа”, „Бета”, „Гама”, Сена, Дина и Муневера, [REDACTED] коју је упознао у Малешићу. Оштећене су могле да иду од једне куће до друге, али мисли да нису смеле да напусте вод, јер онда не би морао да чека четири месеца да извуче Муневеру коју је и штитио током боравка у Малешићу. Не зна ко их је заробио. А није питао ни свог оца шта су оштећене „Алфа”, „Бета”, „Гама” ту радиле, због чега су ту биле, одакле су дошле. Од момента када је дошао није лично присуствовао или видео било какву сцену физичког и психичког малтретирања, сексуалног злостављања оштећених „Алфа”, „Бета” и „Гама”. Поред куће у којој је он био смештен у средини Малешића се налазила друга кућа на спрат, која споља није била омалтерисана. У тој кући је био Шевић Ђорђе са девојком Драганом, човек са брадом, ћелав презименом Грујић – „Груја” и још једна девојка, а обе су носиле униформу. Није сигуран да ли су ту биле оштећене. У једној кући је била оштећена „Гама” са „Трцком”. Мисли да је оштећена „Гама” била малолетна, али не зна колико је имала година. Не зна у којој кући је била „Бета”, која је била млада и сигурно је имала мање од 15 година. Његов отац је био смештен у кући на крају Малешића према Клиси, на 400-500 метара од куће у којој је он био. У [REDACTED] је био смештен његов отац, а у другој Дина [REDACTED] [REDACTED] за коју не зна шта је била у кући. Храну су [REDACTED] од војске, али не зна тачно из ког места. За време боравка на територији Босне и Херцеговине од 17.08.1992. године до јануара 1993. године није никога убио, тукао, мучио, силовао, малтретирао, понижавао, вређао, нити је на било који други начин неке нанео зло. Напротив, помагао је колико год је могао у тим несретним околностима „Алфи”, „Бети”, „Гами” и жао му је што није могао више. Истакао је да је сам себи прао униформу.

Оптуженом Богдановићу је на главном претресу дана 14.09.2010. године предочен исказ оштећене „Алфа” у делу у коме је навела да је фотографије нашла у џепу његове униформе кад ју је прала, те је изјавио да то није тачно истакавши да његову униформу [REDACTED] љу нико није дирнуо, а ни прао. Неколико пута је [REDACTED], кад не испере најбоље, тражила да она опере, па

На главном претресу од 24.09.2012. године, а након испитивања оштећене „Алфа”, оптужени Богдановић је донео на увид своје фотографије, а које постоје у списима предмета и означене су као „А”, „Б” и „В”, истакавши да их је он лично купио у Малешићу и да су урађене у

више примерака тако да је сваки од оних припадника јединице који се налазио на фотографијама могао да узме фотографије.

На главном претресу 09.02.2015. године, истиче да је имао више очевих фотографија, а фотографије о којима је говорила заштићени сведок „Алфа“ су фотографије њеног мужа, на којима се између осталих налази управо њен муж. Даље наводи да је свестан да је она морала тако да изјави да би заштитила с

Због своје садашње [REDACTED] остао у једини [REDACTED]
10. или 11.01.1993. годин [REDACTED] где је довео [REDACTED]

[REDACTED] 1992. године, с обзиром на то да није био у БиХ и не зна из ког места је вод дошао у Малешин. Он никада није био у Скочићу и о догађају у Скочићу ништа није чуо.

У Малешину је боравио од 14 до 15 дана, а онда су отишли у Клису, која се налази између Малешина и Петковца, а где није било мештана. У Клиси је живело већински муслиманско становништво за које претпоставља да се раније иселило. Сместили су се у више кућа које су се налазиле отприлике у центру села, на главном путу. Муневера је била с њим.

У Клиси у кући је оштећена „Алфа“ била са Лазинем, оштећена „Гама“ са „Трчком“, оштећена „Бета“ са Нешић Дејаном, а Сена је била са „Гавром“. Свака је била са својим „заштитником“ у кући. По његовом мишљењу, оштећенима је било боље са особама које су их штитиле, него да нису имале особе које их штите. Претпоставља да су их штитили од неких који хоће да их силују, као што претпоставља да је он од тога штитио и Муневеру. У борби у Клиси погинуо је Лазин, па је оштећена „Алфа“ углавном била са „Мркијем“ који ју је штитио.

Када су отишли у Дрињачу били су смештени у делу насеља у коме није било мештана.

Из Дрињаче је оштећена „Гама“ кришом отишла са „Трчком“.

Бранилац оптуженог Богдановић Дамира, адвокат Александар Милосављевић, је у завршној речи истакао да ниједним изведеним доказом није доказано да је Дамир Богдановић учинио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл.142 став 1 КЗ СРЈ, како му се оптужницом ставља на терет. Детаљно је анализирао исказ заштићеног сведока „Алфа“, те изнео своје правно схватање везано за правну квалификацију која се његовом брањенику ставља на терет, па је са свега изнетог предложио да га суд ослободи кривице.

У својој завршној речи **оптужени Богдановић Дамир** се сагласио са речима свога браниоца, детаљно анализирао изведене доказе, са посебним освртом на исказ сведока „Алфа“, па је са изнетог предложио да га суд ослободи од оптужбе.

Оптужени Гаврић Томислав је, на записнику пред истражним судијом од 06.11.2009. године, искористио своје законско право да ништа не изјави, док је износећи своју одбрану на главним претресима навео да не признаје кривично дело које му је стављено на терет. Објаснио је да га од малена зову „Гавра” и тако су га звали када је отишао у Босну. Не сећа се да ли је у јединици било још некога ко се звао његовим именом или надимком. У јединици је било њему сличних људи, а људи су долазили и одлазили.

Од [REDACTED] не налазио се [REDACTED]

[REDACTED] тобусом је из Шапца отишао у Зворник у касарну „Стандард”, где је била стационирана војска Републике Српске, с тим што не зна о којој се бригади ради. Дошао је у униформи резервног војника коју је задужио у Шапцу, а тамо се информисао о јединици која иде у акције, јер је тога био жељан и није хтео да иде у позадину, ни у ров. У касарни га је капетан Митровић, који је био одговоран за безбедност, упутио на Богдановић Симу, који је имао јединицу стационирану у Малешиху. Ту су га евидентирали као припадника јединице. Телефоном су ступили у контакт са Симом, који је истог дана око 5-6 сати дошао ципом. Сима је изразито храмао и рекао му је да је задобио рану у акцији на Засеоку.

Стигли су у Малеших, и ту је био од 10 до 15 дана. Задужио је наоружање – аутоматску пушку и муницију и маскирану униформу са капуљачом. Маскирану униформу су му дали да би били једнообразни, јер су сви у јединици имали маскиране униформе иако нису биле све исте.

Био је смештен у кућу са покојним Нешић Дејаном из Шапца и оптуженим Богдановић Дамиром за кога зна да је дошао у јединицу десетак дана пре њега. Због протека времена не сећа се с ким је још био смештен, били су неки Босанци. Не зна ко је одређивао у које куће ће се сместити војска ни где ће ове жене бити смештене и са ким, будући да је дошао касније и кратко је био у Малешиху, а преко дана се није задржавао у селу. Не сећа се у којој кући је боравио Сима. Не би могао да препозна куће због протека времена.

Сутрадан му је оптужени Дамир дао сандук муниције и показао му је пут до линије фронта, ровова, који се налазе у Малешиху гледано на муслиманску територију село Ковачевићи, да би испуцао пушку. Мисли да га је на оптуженог Дамира упутио неко из јединице рекавши му да он „држи” магацин са целим наоружањем, цигаретама, храном.

Линија фронта је била удаљена од места где је био смештен километар и по или два. До тамо је њих неколико из јединице и Дејан Нешић ишло пешке и носили су сандук. На линији фронта су се налазили ровови са укопаним земуницама на коме се налазило митраљеско гнездо, које је било окренуто према територији која је била под командом Муслимана. Ту су се налазили људи из његове јединице и људи из Територијалне одбране из локалног села.

Пре него што се придружио јединици познавао је покојног Нешић Дејана и покојног „Жућу”, за које није знао да су у тој јединици. Кад је дошао у Малешину је био Стојановић Зоран.

Било је жена припадница јединице. Не сећа се Драгане.

Одлазио је у разне акције (Каменица, Сопотник). У акције су ишли, претпоставља по позову из команде Зворничке бригаде. Увек су били претходница Територијалне одбране, јер први иду у акцију, а за њима иду територијалци, због тога и сматра да су примали наредбе од команде Зворничке бригаде, јер би само она могла то да нареди. Командант њихове јединице је био Богдановић Сима, а чуо је да је локално становништво њихову јединицу звало „Симини четници”. Они су уствари били интервентни вод. Слабо је комуницирао са осталим припадницима јединице, с обзиром на то да су преко 90% њих били или таблетомани или алкохоличари.

Било је и цивила. У кући у којој је спавао било је „као на аутобуској станици”. Било је увек по 10-15 људи у кући, то јест у соби, а било је ту и жена. Наводи да се једне жене добро сећа зато што му је једном приликом скувала кафу, па му је уместо шећера ставила со. Звали су је „тетка“ (оштећена „Алфа“). Она је становала у кући преко пута куће у којој је он спавао. Није му познато са ким је била у кући. Поред „тетке”, Дине и Муневере, можда је видео и друге жене, али није обраћао пажњу.

Покојна Дина и Муневера су биле у кући са Богдановић Симом и Дамиром. У друштву оптуженог Богдановић Дамира је виђао само Муневру.

Није имао увид у односе између Стојановић Зорана и оштећене „Гама”, те покојног Нешића и оштећене „Бета”.

Тек када су у септембру из Малешине прешли у Клису видео је да уствари постоји шест жена, односно да поред тетке постоји још пет жена, међу којима је била и Дина која је убијена у Малешини. За њих се није интересовао, јер су се кретале слободно, као и они. Мисли да су са сваким могле да комуницирају, и са мештанима. Видео их је 2, 3 пута. Оштећене „Бета” и „Гама” је видео тек крајем њиховог боравка у Клиси. Једна од тих жена које су биле цивили је била и [REDACTED], која му се представила као Сенка. Упознали [REDACTED] спред куће, у којој је био стациониран Богдановић Сима, налазила чесма на којој је прао своје ствари и она му је пришла и питала га је зашто он то пере. Објаснио је да је научио да сам пере, а она му је рекла да ће опрати са сапуном.

Приликом избора куће у којој ће се војска сместити у Клиси гледали су да кућа буде на погодном терену у војном смислу, тачније на добром положају ради одбране од евентуалног напада. Што се тиче жена цивила претпоставља да је Сима одређивао где ће која да буде. Живео је у једној кући прекопута куће у којој је Сима. У кући с њим су били тетка, Сенка, покојни Лазић, покојни „Жућа” и још њих четворо, петоро. Претпоставља да је Сима одредио с ким ће „тетка” и Сенка бити

смештене. У кући са Симом су били Дамир и Муневера. Виђао је и остале жене цивиле на 300-400 метара од куће у којој је он био.

У Клиси му је Сенка рекла да је њу почетком рата ухватио Вучковић „Жућа” или „Репић” – „Жуте осе”. Није питао за судбину осталих жена, али је видео какав је њихов положај, да су задржане, а разлог њиховог задржавања није му познат.

Није видео да се према оштећенима „Алфа”, „Бета” и „Гама” нечовечно поступало. Не зна да су силоване и пребијане, да су принудно радиле, кувале, спремале, чистиле кућу. Све му је изгледало нормално када је ишао да једе. Током боравка од Малешиха па надаље за тих месец и по, два није видео да је неко од припадника јединице био груб према оштећенима.

Нико му није прао ствари, сам је то радио, а за друге не зна. У јединици је кувала тетка, као и Сенка. Углавном су добијали храну од војске. Свакодневно је долазио камион марке „Там” из Зворника и доносио мањерку пасуља или нешто друго. Није обраћао пажњу на то ко после пере мањерку.

Не сећа се после колико дана у Клиси су их напале муслиманске снаге, па су се припадници његове јединице извукли и отишли у Петковце, где су били 4-5 дана, па су онда отишли за Дрињачу. Сви припадници јединице су у Петковцима били смештени у једној школи. Спавали су у једној просторији.

Даље наводи да је дошао потом неко из команде, па су се договорили да оду на Дрињачу. Када је одлучио да напусти јединицу, причао је са Сенком, рекао јој је да се враћа, а она га је преклињала да је поведе са собом. Изненадио се што остале жене нису хтеле да пођу с њима, а мисли на Муневеру, оштећене „Алфа”, „Бета” и „Гама”, иако их је Сенка питала, јер ју је он послао.

Никада није био у Скочићу, нико му није помињао Скочић нити акцију у Скочићу.

На ратиште је отишао јер је био млад и глуп.

Шевић Ђорђа не познаје, видео га је у суду. Ђурђевић Зорана зна из виђења у Шапцу. Не познаје Ђекић Драгану, никад је пре није видео. Алић Зорана зна из јединице. Не сећа се шта је радио у јединици, али је био потрчко.

Док је боравио у јединици није видео да Стојановић Зоран некога физички малтретира, силује. Он је ноторни алкохоличар. Свакодневно је био пијан.

На главном претресу одржаном дана 09.02.2015. године, опт. Гаврић Томислав навео је да остаје код своје одбране коју је дао током поступка, те се сада више ничега и не сећа.

Бранилац оптуженог Гаврић Томислава, адвокат Милан Бирман, је у завршној речи, између осталог, навео да у потпуности оспорава чињеничне и правне наводе из измењене оптужнице

Тужилаштва за ратне злочине, КТ РЗ 7/08 од 01.09.2014. године. Истакао је да ниједним доказом у току поступка није доказано да је оптужени Гаврић Томислав извршио кривично дело које му се оптужницом ставља на терет и из разлога прописаних одредбом члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП предложио да суд у односу на Томислава Гаврића донесе ослобађајућу пресуду.

У својој завршној речи оптужени Гаврић Томислав се сагласио са речима свога браниоца, предао суду завршну реч у писаном облику, и предложио да га суд ослободи од оптужбе.

Оптужени Шевић Ђорђе се током поступка бранио ћутањем, не желећи да износи одбрану и одговара на питања, али је изјавио да не признаје кривично дело и да се не осећа кривим.

Бранилац оптуженог Шевић Ђорђа, адвокат Синиша Симић, је у завршној речи, између осталог, навео да у оптужници није наведена ниједна конкретна радње његовог браћеника, већ је он наведен само као учесник догађаја у Скочићу. Није доказано да је он на било који начин нечовечно поступао према заштићеним сведокињама, за шта у прилог говори чињеница да га заштићена сведокиња «Алфа» ни не спомиње, као ни сведоци Сенија Бећиревић и Јеремић Радосав који су испитани током поновљеног поступка. Са свега изнетог предложио је да његов браћеник буде ослобођен од оптужбе.

У својој завршној речи оптужени Шевић Ђорђе се сагласио са завршном речи свога браниоца и истакао да није крив.

Оптужени Алић Зоран износиће своју одбрану, на записнику пред истражним судијом од 24.12.2010. године. [REDACTED] и да је био у [REDACTED], када је морао да напусти дом. Имао је [REDACTED] година. У Зворник је отишао 1992. године у пролеће - лето. У Зворник се јавио командир „Жући”, који је због година хтео да га отера, био је груб према њему. Објаснио му је своју ситуацију и почео да плаче говорећи му да нема где да се врати, па је „Жућа” рекао да ће му нешто наћи. Били су стационирани у фабрици. То је био одред „Игор Марковић” који је припадао ТО. Сачињени су од добровољаца из Босне, Републике Српске и Србије. Након месец, месец и по дана се појавио један човек из Дубнице код Калесије и тражио је за помоћ војнике, јер су били у окружењу. Не сећа се датума када је њих 20 до 25 Сима одредио, и под његовом командом су отишли у Дубницу. Били су под Територијалном одбраном. Упали су у заседу. Када је Дубница пала повукли су се на Релеј Гору на Мајевицу где је и он рањен. Потом их је команда Зворничке бригаде послала у Милиће, где су били пар дана. Ту је дошло до неспоразума између „Симе четника” и команданата из Милића из разлога што највероватније Сима није волео да му неко други

командује. У то време лежао је у стационару, јер је имао повређену руку. Дошли су по њега и рекли му да је наређење да иду. Пребачени су у Осмаке – општина Келесија, где су били 15-20 дана. Потом су отишли у Малеших. Били су у Малешиху месец и по до два месеца.

У селу Мелешиху их је примио човек коме не зна име, а који је био као председник села, месне заједнице и организовао је одбрану села. Сместили су их у куће које су припадале Србима који су побегли из села. У две, три куће је била била војска. У једној кући су били он, покојни Богдан, Златан, Вера и још један момак, Мађар који је након три дана погинуо у Засеоку изнад Клисе. Њих 15 је боравило у тој кући на спрату и у приземљу. У другој кући су били Шехић, Драгана и не зна ко још.

Дина и Муневера су заробљене у акцији с војском у селу Хајвазе, Хајвази. Није их он лично заробио. Нашао их је у камиону када су доведене.

У једној кући је био Симо са Дином која је носила униформу и свуда је ишла с њим, осим у акцију.

У селу се кувало за њих и за оне који су били на линији. Мисли да су и добијали храну у мањеркама у почетку, али после не зна да ли су добијали баш сваког дана. Неко им је спремао храну.

У јединици су били покојни Богдан Миловановић, Драгана којој не зна презиме, оптужени Шехић Ђорђе, Драган Савкић (који је био ћато, који им је давао муницију кад им треба), Славица из Шеховића, Рајко Ђурић из Дубнице (који им се прикључио на Мајевци), Нада Ђурић из Дубнице, Златан за кога мисли да се презива Ђурић, Зоран звани „Трцко“ из Лознице, оптужени Богдановић Дамир, син Симе Богдановића, Сујић Русмир, покојни Лазић Саво из Угљевика, „Пекар“ (за кога мисли да је из Руме). Даље наводи да је Симо тада имао браду све време, па су га звали „Симо четник“. Не зна колико њих је носило браду.

Богдановић Дамир није био нон-стоп с њима, долазио је на пар дана па одлазио. Оптужени Шехић Ђорђе је дошао у Дубницу кад је ослобођена Калесија. Тако га је упознао.

Оптуженог Гаврић Томислава „Гавру“ је видео пар пута. Мисли да је он из Лознице, и да је дошао у јединицу када је дошла група са Зораном кога зову „Трцко“. То је било пар дана пре него што ће отићи из јединице. Не зна да је Гаврић био у затвору.

Носили су маскирне униформе које су добили од војске Републике Српске – од Зворничке бригаде, када су пошли у Дубницу.

Ишао је у Скопих. Не зна колико дуго су били у Малешиху, кад им је неко рекао да се спакују, јер иду на задатак. Не зна колико је њих било, али нису сви ишли. Не може да се сети да ли је била Драгана. Биле су сигурно Нада Ђурић из [REDACTED] и можда Славица. Већина је носила аутоматске пушке.

Дошли су у село војним камионом без цираде. Сима је имао цип. Не зна ко је био са Симом у ципу, али цип је увек ишао први, а камион је пратио цип. У сандуку камиона је било од 15 до 20 људи и био је пун. Он

је седео између каросерије и дела где стоји резервна гума од камиона, па није могао да чује где иду. Ретко су им говорили где иду и због чега. Камион је заустављен 50 метара од цамије. Нису прошли кроз читаво село, већ кроз део села. Сима је само по имену позвао неке и рекао да иду с њим, па су са Симом отишла до цамије двојица-четворица ципом, који су знали да рукују са експлозивом. Отишли су да минирају цамију. Остали су остали у камиону. Покојни Богдан, Златан и он су сели и запалили цигару крај возила и нису прилазили цамији. Нису видели шта су они радили. Сазнали су да је минирана цамија кад је експлодирала. Видео је да је цамија срушена. Није знао да ће то урадити. Још није била ноћ, па се видело. Иначе, не зна ко је то стручно урадио, јер му није дозвољено да види како минирају.

Кад је срушена цамија Симо је ушао у цип и спустио се до камиона где су се они налазили на 50 метара удаљености (вратили су се доле где су мештани). Објашњава да су ромске куће биле удаљене од цамије 30-40 метара и од тих кућа се види цамија. Видели су људе у дворишту како стоје. Нису се вратили тамо зато што су знали да су ти људи ту, него зато што су их видели, а први пут су их видели кад су ушли у село, пре рушења цамије. Кућа је била на 7-8 метара удаљености од камиона, можда 5-6 метара не више.

Сима им ништа није рекао, већ су они ушли у двориште и тамо је почела галама. Жене су почеле да плачу. Зоран звани „Трцко” је малтене међу првима ушао у двориште. Осим Симе у двориште је ушао Ђурић Рајко (коме је месец и по дана пре тога погинуо рођени брат), „Тиша” (крупан, плав човек, који је био заробљен у Хрватској и сав исечен). Мисли да Дина није ушла. Не може да се сети ко је ушао у двориште. Појаснио је да су само њих тројица, четворица остали код камиона. Златан и он нису улазили у двориште. Остали су отишли у село на разне стране. Већина из јединице је плачкала. Већ је почео да пада мрак. „Тиша” је тукао неког човека, што је видео, јер је кренуо да скине сандук с муницијом с камиона, а то је био на 10 метара од њега. Ударао је тог човека у дворишту нечим као пендрек.

У кућу су ушли Зоран звани „Трцко”, плави човек, Симо и старији човек са брадом. Не зна да ли су силовали нити да ли су тукли, пошто није видео. Само је чуо женски врисак из куће. У кући су се задржали можда 45 минута до сат времена. Није видео да је у дворишту било силовања, као ни у кући. Није видео да неко узима ланчиће или злато од тих људи, жена. Није видео да је неко некога убио. Испаљено је пар метака, али не зна да ли увис или је у некога пуцано. Паљба је била појединачна, можда по 2-3 метка рафално. Није видео ко је пуцао.

Цивили су натоварени у камион. Остали су седели на поду од камиона. Цивили су били заплашени и плакали. Мисли да је било једно или двоје деце. Једног човек су убацили у камион као врећу, био је крвав.

Наређење је било да се иде назад. Отишли су за Малешкић. Зауставили су се у Малешкићу где је изашла Дина. Не може да се сети да ли је још неко изашао. Дину је видео јер је била висока.

Након тога, наставили су даље возилом, Сима је кренуо напред ципом, а они су кренули за њим камионом у којем су били цивили. Стали су на место где се критични догађај одиграо. То је пут за Клису, преки пут од Малешиха за Шетиће, Бошковиће. „Трцко” му се обратио презименом код те рупе рекавши да је Симо или неко други рекао да изађу он, Златан и још један и да буду 10, 15 метара на том путу. Навео је да је на то одреаговао, јер је мислио да иду негде даље, чак се питао зашто он сада излази. Они су продужили 10-15 метара. Упитао је Златана шта чувају и од кога кад су Срби иза њих. Ту нико не може да наиђе сем Срба.

Већ је пао мрак. Онда су почела дешавања, пуцњи. Камион је био окренут задњом страном у односу на њега. Видео је да туку те људе, мушкарце, жене. Било је псовања. Једно две жене су силоване на камиону. Он се окренуо, јер није могао то да гледа и запалио је цигару. Ниједно конкретно убиство није видео, јер су их они убијали испред камиона. Наиме, одводили су их испред камиона и чуо је пуцње. Не може тачно да каже колико је било пуцња. После је бачена и бомба ту где су бачени Роми. Чуо је експлозију. Тада му није било јасно да су то Роми нити о коме се ради. Имао је само 17 година. Није видео где су Роми бачени, то му је показано накнадно када је Дина убијена и када су пошли да је сахране, а ту је била нека провалија. Кад се све то издешавало чуо је да је тај с брадом клао неке људе. Никога није питао шта се догађа, јер да је неко од њих нешто проговорио можда би и он ту завршио.

Нико од мештана тада није долазио. На изласку из села стално је била барикада и ту је био неко од мештана. То вече нико није био ту и рампа је била подигнута.

Када се све завршило, њих тројица су се вратили пешке назад у Малеших. Кућа у којој је он боравио била је удаљена преко 500 метара од места где су побијени Роми. Камион се окренуо и не зна после колико времена је дошао за њима.

Ујутро кад је устао видео је једну жена коју је звао „тетка”. Била је напољу са Зораном, причали су нешто. Ту је била и једна млађа девојка из Скочића. Једна је била код Зорана „Трцка”, а друга код једног из Шапца који је мало муцао.

У Малешиху је Зоран „Трцко” малтретирао „тетку”. Није видео да је „Трцко” било коју од тих девојака силовао, али је улазио код њих у собу.

Није их терао да чисте пушке и да пуне оквире. Мисли да је „тетку” на то терао Зоран, пошто је била под његовом командом.

Највероватније су их силовали. Малтретирали су их. Нико пред њим није силовао ниједну од тих жена. Ниједна од њих му се није жалила на то да је силована. Није видео групна силовања.

Он ниједну од ових жена није на било који начин малтретирао нити силовао. Даље наводи да је Вера (Муневера) била са њим док се Дамир није појавио. Имали су сексуалне односе, али не на силу.

Те жене нису за све њих спремале храну. Можда су спремале онима под чијом су биле командом. На пример „тетка” је била под „Трцковом” командом, па је морала њему и његовој „клапи” да спрема.

Драгана и Славица су све време биле у Малешиху док је и он био. Славица је била у вези са Савкић Драганом. Не зна да ли је Славица прешла Клису.

Не зна да ли им је команда наредила да се иселе из Малешиха и пређу у Клису. Отишао је из јединице када је Дамир фактички узео Муневеру под своју команду, мисли да се то десило пре напада у Клиси. У Клиси је са њима био два дана. Били су нон-стоп под ватром. Трећи дан је отишао код Симе и рекао да више не жели да ратује, да раздужује пушку и да иде. Отишао је у Ваљево. Било је још лето.

На главном претресу од 18.04.2011. године навео је да не признаје кривицу ни кривично дело које му се ставља на терет. Није имао никакве сексуалне односе са оштећеном „Бета”. Није малтретирао ниједну оштећену и није чувао стражу.

Вероватно је команда Зворничке бригде наредила Сими да се „очисти” Скочић, то није била Симина идеја. Не зна да је у Скочићу било муслиманско становништво.

Њима је Сима наређивао. Наредба је гласила да иду у акцију, а није речено где. Отишли су камионом и ципом у Скочић. Мисли да је Сима возио цип. Мисли да је у ципу била Дина Карић, можда и Богдан Миловановић. Он је био код резервног точка камиона. У товарном делу камиона су још били Рајко, „Тиша”, Савкић, Златан из Дубнице, Русомир Сујић, пок. Саво Лазић, оптужени Стојановић Зоран кога је тада знао као „Трцка”, можда и Славица, али не може да гарантује. Није сигуран да је био Дамир. Сигуран је 90% да Шевић Ђорђе и Драгана нису били. Наиме, оптужени Шевић је био пар дана у Малешиху, па је отишао са девојком Драганом пре Скочића. Не зна да ли је био оптужени Гаврић Томислав.

Падао је мрак кад су дошли у Скочић у коме је био први пут. Једна група је отишла према цамији. Он, Богдан и Златан су стајали на 2-3 метра од камиона, који је био удаљен 50-60 метара од цамије, запалили су цигарете, причали су. Већина војника је седела. Нису имали разлога да чувају стражу, свуда су Срби. До цамије су ципом отишли Богдановић Сима, оптужени Стојановић Зоран, „Тиша”, мисли и Дина. Није видео да ли су нешто понели. Чула се експлозија. Видео је да се срушила цамија, минарет. Био је пламен кад је експлодирало. Они су се вратили назад.

Након тога улазе у двориште, не зна колико њих и ко је ушао у двориште, јер није обраћао пажњу. Њих тројица су седели и причали. Након што му је предочено да је код истражног судије рекао да су у двориште ушли Ђурић, неки плави крупни човек, „Тиша” и оптужени Стојановић Зоран, објаснио је да их је поменуо, јер су они били код капије, па су вероватно и ушли. Објашњава је да је био мрак. Након што му је предочено да је у истрази навео и да су ушли Зоран зван „Трцко”, Сима и човек са брадом, оптужени Алић је навео да је то тачно. Тачно је и

да је чуо више врисака из куће. После пар минута видео је да су изашли из куће.

У дворишту се чула галама. Видео је да из куће излазе људи у цивилу. Не зна како су жене биле обучене. Можда је било деце, али није чуо њихов плач. Било је и старијих људи. Није било пуцњаве. Жене су се вероватно уплашиле од људи у униформама са оружјем и нормално је да су вриштале и плакале. Претпоставља да је Зворничка бригада наредила да се они иселе, а по њему је „чишћење” села и исељавање исто. То је трајало пола сата, можда 45 минута. Он је са Богданом и Златаном за то време шетао и нормално су причали. Није питао куда иду, није га ни интересовало. Претпостављао је да иду на размену у команду или ће их пустити. Није било његово да размишља. Мислио је да се ради о Муслиманима због џамије.

На главном претресу од 15.03.2012. године изменио је одбрану објашњавајући да је у полицији на њега вршен притисак, па и током истраге, не од стране истражног судије, већ полиције, која је долазила код њега и разговарала са њим два месеца после хапшења. А разлог давања онаквог исказа на главном претресу је чињеница да у то време није јео, да је био под таблетама и да му је пао шећер.

Не сећа да ли је неко из јединице остао у Малешиху кад су кренули на задатак. Већ је почео да пада мрак кад су дошли у неко село. Цип је отишао, а камион је остао. У Скочићу су били Богдановић Сима и Стојановић Зоран. Нису били оптужени Богдановић Дамир, Гаврић Томислав, Шевић Ђорђе и Ђекић Драгана.

Дошли су у село и паркирали камион. Чуо је експлозију, али није ништа видео пошто је падао мрак. Објашњава да је нешто пукло и да је претпоставио да је то била бомба. Седео је поред камиона са покојним Богданом и запалили су цигарету. Није му познато ко је ушао у двориште нити шта се дешавало у дворишту. Навео је да је чуо врисак и плач, те да су се Роми препалили што је нормално кад виде оружје. Није видео да је оптужени Стојановић Зоран тукао некога бандашем нити је видео да је неко убијен, да је мртав. Роми су утоварени у камион чему није присуствовао. Није чувао стражу, јер нема разлога.

Кренули су камионом за Малеших. Седео је у камиону на месту где се налазила резервна гума (између кабине и сандука) одакле се ништа није видело. Кад су стигли у Малеших није му познато да ли су, ни када су три девојке изведене. Потом су кренули даље. Након километар, два камион је стао и он је из камиона искочио рекавши да не иде даље. Камион је наставио, а он се вратио у Малеших.

Кућа у којој је био смештен, а која се налазила малтене на уласку у село, с десне стране кад се долази из правца Козлука, је била на спрат. Био је смештен са покојним Богданом, покојним Лазићем, оштећеном „Алфа” коју је звао тетка. Преко пута у другој соби су били Савкић Драган и Славица.

Оштећену „Бета” је видео за све то време два пута у пролазу.

Даље објашњава да је у Клиси био пар дана, када је решио да напусти интервентни вод.

Предочен му је исказ код истражног судије и на главном претресу од 18.04.2011. године, у делу где је објашњавао да је био поред камиона, на месту где су извођени Роми из возила и убијани у једној јами, али опт. Алић Зоран није хтео да одговара на питања разлике у исказима.

На главном претресу одржаном дана 09.02.2015. године, опт. Алић Зоран навео је да остаје код своје одбране коју је дао на главном претресу 15.03.2012. године. Истиче да није чувао стражу, нити му је ико икада наредио да чува стражу, нити је имао од кога да чува стражу. За село Скочић је сазнао када су заштићене сведокиње које су носиле наоружање рекле да су из Скочића, а цамију у том граду никада није видео да постоји. Везано за догађај у месту званом Хамзићи навео је, да је тек када је ухапшен, сазнао да су неки Роми побијени. Наводи да су „Алфа“, „Бета“ и „Гама“ биле заштићене и није видео да их је неко малтретирао, терао да играју на столу и гледају силовања једне других. Наводи да никога није тукао, силовао. Нико му је нег прао униформу, нити кувао. У јединици је пок. Богдан знао да рукује експлозивом. Објашњава да је можда неко и био обучен да рукује експлозивом, али не зна ко. Они нису имали обуку.

Опт. Зорана Ђурђевића упознао је у судници.

Бранилац оптуженог Алић Зорана, адвокат Јасминка Кузовић, је у завршној речи, између осталог, навела да током поступка није доказано да је оптужени Алић извршио кривично дело које му је стављено на терет, детаљно је анализирао исказе сведока «Алфа», «Бета» и «Гама», те је истакла да је исказ сведока «Алфа» непоуздан и контрадикторан, па је стога предложила да га суд због недостатка доказа ослободи од оптужбе.

У својој завршној речи оптужени Алић Зоран се сагласио са речима свога браниоца и истакао да није извршио кривично дело које му је стављено на терет.

Оптужени Ђурђевић Зоран, износећи своју одбрану пред истражним судијом дана 29.06.2011. године, на главном претресу 15.03.2012. године и на поновном суђењу, на главном претресу 09.02.2015. године, не признаје извршење кривичног дела које му је стављено на терет. Објашњава да је у Симину јединицу дошао 12-13 дана након догађаја у Бијељини захваљујући Богдановић Сими који је извукао њега, Јовића, Живковића и Алена из затвора и спасао сигурне смрти. Био је у јединици код „Симе четника“ у Малешићу неких месец дана, можда и мање. Ишао је и кући на 2-3 дана. Јавио се „Тиши“ да иде кући и он му је дао потврду да би могао да пређе мост преко Дрине. Када се вратио још осетак дана је био у јединици. Напустио је јединицу тако што јавио

„Тиши” рекавши му да више неће да буде у јединици. Раздужио је пушку. „Тиша” му је написао дозволу. Отишао је у Србију, а после се поново вратио на ратиште. Није био у Клиси, Петковцима и Дрињачи, јер је напустио јединицу.

У време критичног догађаја у Скочићу, био је на одмору, код куће. Не сећа се датума, али у то време није био тамо. За критични догађај није чуо.

Задужио је униформу у Малешићу. Имао је 3-4 комплета униформи, маскирну униформу, аутоматску пушку, бомбе.

У Малешићу је био смештен у напуштеној кући која је имала једну просторију, купатило, ходник, терасу. Власници те куће су били у Београду, а њихов рођак му је дао кључ од куће. У тој кући је био сам.

Јовић је био смештен у кући која је била у близини његове и вероватно је био с неким. Драгана Јовића је упознао у Бијељини, нису се дружили.

Док је био у Малешићу у јединици није било борбених акција. Најмање се задражавао у јединици, био је по селу и дружио се највише са мештанима.

У јединици су биле укупно 3-4 девојке, које су слободно шетале, излазиле су у двориште без пратње, нису биле везане. Не зна одакле су биле. Не сећа се како су изгледале. Не сећа се оштећених у Малешићу. Оне су биле размештене по кућама. Једна или две девојке су биле у униформи, остале су биле у цивилу.

Не зна да ли је оштећене неко силовао, малтретирао, да их је терао да играју по столу, приморавао да перу, пеглају, чисте. Након што му је предочено да је оштећена „Алфа” изјавила да је највише батина добијала од њега, оптужени је рекао да не зна.

Не познаје Богдановић Дамира, Алић Зорана и Ђекић Драгану. Надимак „Трцко” му је познат, али није видео ништа у вези са њим и девојкама. Гаврић Томислав звани „Гавра” је из Шапца и није био у Малешићу кад и он. Могуће да је Шевић Ђорђе био, али не зна ништа о њему. Познат му је Рајко, али не зна ништа о њему. Не зна „Тихог”, „Јазу” из Руме, Лазића, Раденка, „Жутог”, „Цамашија”, Савкића, Банета, Богдана. Познато му је име Славица.

Фотографија означена у списима са 15/6 је његова фотографија из тог периода, а 16/6 је његова фотографија сада.

На главном претресу од 24.09.2012. године, приликом испитивања оштећене „Алфа”, оптужени Ђурђевић је рекао да је он „Зоран из Шапца” и да га оштећена „Алфа” није могла видети у Скочићу. Након тога, оштећена „Алфа” је рекла да је „Зоран из Шапца” имао браду, да је био млађи човек, не може да га препозна после 20 година, али мисли да је то оптужени Ђурђевић.

На главном претресу одржаном дана 09.02.2015. године, опт. Ђурђевић Зоран наводи да остаје код дате одбране, и истиче да

оптужница није поткрепљена ни једним доказом и да је поступак против њега „монтиран“. Нема доказа против њега за рушење џамије, за силовање, нити за 27 убистава која му се стављају на терет. Истиче да од 27 убистава која му се стављају на терет, има само 10 потврда о смрти. Из тих потврда о смрти се не може утврдити да ли је неко уопште умро тог 12.07.1992. године. Објашњава да су његове две фотографије које се налазе у спису, једна из времена када је имао 18 година, а друга када је имао 40 година, показане сведоку „Алфи“ од стране полиције. Истиче да сведок „Алфа“ има неколико имена и презимена и њен извод из матичне књиге венчаних је под лажним именом и презименом, а све што је говорила је лаж. Имала је и разлог да лаже јер се њен супруг налази на једној од фотографија из критичног периода. Током давања исказа код истражног судије имала је нотес-блок или белешке код себе нон-стоп. Наводи да му ништа није познато везано за силовања која се спомињу у оптужници.

Бранилац оптуженог Зорана Ђурђевића, адвокат Светлана Бобић, је у завршној речи, између осталог, навела да током поступка није доказано да је оптужени Ђурђевић извршио кривично дело које му је стављено на терет. Детаљно је анализирао исказ сведока «Алфа», указујући на одређене контрадикторности, те је истакла да сведокиња њеног браћеника није препознала на фотографији из критичног периода, али га је препознала на фотографијама сликаним 8 година пре, односно 20 година након критичног догађаја. Нагласила је да њеног браћеника као извршиоца неких недозвољених радњи не спомињу ни заштићена сведокиња «Бета» и «Гама», па је са свега изнетог предложила да га суд због недостатка доказа ослободи од оптужбе.

У својој завршној речи оптужени Ђурђевић Зоран је детаљно анализирао изведене доказе и истакао да није доказано да је извршио кривично дело које му је стављено на терет, па је предложио да га суд ослободи од оптужбе.

Оптужена Ђекић Драгана износићи своју одбрану на записнику пред истражним судијом од 29.06.2011. године, наводи да је у априлу 1992. године отишла у Босну са Црвеним крстом и да се јавила у зворничку болницу, где су јој рекли да се јави у команду гарнизона. Јавила се у команду Дринског корпуса и команду санитета. Добила је униформу, а оружје – аутоматску пушку је задужила касније, пре одласка у Малешкић. Прво је била у Зворнику.

Командир санитета јој је рекао да се јави командиру Чеди, што је учинила. У његовој јединици је било око двадесетак људи. Речено јој је да формира амбуланту у Малешкићу. У Малешкићу је била до септембра (док није дошла нова сестра), а негде у октобру, новембру 1992. године је отишла из Београда у Вишеград са Шевић Ђорђем.

Име Богдановић Симе јој ништа не значи као ни „Сима четник“, једино ако се то може повезати са командиром Чедом који је био висок са црном густом брадом до груди.

Објашњава да не познаје оптужене Богдановић Дамира, Стојановић Зорана званог „Трцко“ и Гаврић Томислава званог „Гавра“. Са оптуженим Шевић Ђорђем је била у вези, био је смештен у кући која је била поред амбуланте, али њих двоје нису били у истој кући. Веома често је [REDACTED] с [REDACTED] у жени Али Зора је мали црни и причао јој је да је [REDACTED]. Не зна да ли је учествовао у предметним [REDACTED] о јима. Ни [REDACTED] ој знати Рајко, „Јаза“ из Руме, Лазих, „Жути“, Раденко, „Џамаши“, Савкић, Бане и Богдан. „Тишу“ памти по томе што јој је крао медицински алкохол.

Војници су били смештени по кућама. Ту су били смештени и територијалци.

Ништа не зна о рушењу цамије у Скочићу.

Критичном приликом враћала се са њих 5-6 санитетом из Беле Стене, где је била због рањеника. Том приликом су срели на путу Малеших-Бела Стена, групу људи у којој је био и командир Чеда. Он јој је рекао да претресе једну девојку која је ту стајала, да је они као мушкарци не би претресали. Рекли су јој и да је она заробљеница, да је њен муж у „зеленим береткама“. Претресла ју је и пронашла у џепу од димија, шалвара смотуљак у папирнатој марамици у којој су били златан ланац, крстић и још нешто. Питала ју је одакле јој крстић, а она јој је рекла да јој га је дала кума. То је дала командиру Чеди. Ту девојку је сутрадан видела у Малешиху. Мисли да се ради о црнокосој Сени, којој је касније ударила шамар, јер је морала, пошто су јој рекли да се пуно „слизала“ са Муслиманкама. После су заједно плакале. Рекла јој је да бежи ако може. Не зна где су је заробили.

У Малешиху је затекла само три девојке – сестре Карић Муневеру, и Елмендину, те Сену. Изузев њих три не зна ни за једну другу девојку Муслиманку нити Ромкињу. Не зна ништа о оштећенима „Алфа“, „Бета“ и „Гама“. Највише је била са Сеном. Муневера, Емелдина и Сена су имале ужасан третман у Малешиху. Није видела да их је неко силовао, тукао, али се по њима видело да су злостављане. Није видела на њима модрице. Причале су јој све три да их силују и малтретирају, али нису помињале имена. Рекле су да их силују редом. Жалиле су се да морају да перу, пеглају, кувају, а то је и видела. Била је рањена и лежала је у болници у Зворнику.

Након рањавања кад се вратила из болнице видела је да је дошао борац коме не зна име, а који се бринуо о Муневери и није дао да је други малтретирају, силују, да ради за друге. Муневера јој је испричала да се заљубила у њега и он у њу, те да је више нико не дира.

Касније је од Шевић Ђорђа сазнала да су Муневера и Сена отишле у Србију.

Након што је оптуженој предочено да се спомиње дете од 9-10 година које су покушали да убију и да је дете преживело, лутало целу ноћ кроз шуму и сутрадан дошло у једну српску кућу, те да га је српски војник из те куће повео до амбуланте у Малешиху, затим до болнице у Зворнику, оптужена је изјавила да јој ништа није познато везано за то дете. Сећа се да је звао командир Чеда да преузме рањеника из Козлука, да би га одвели у Зворник. Нико није спомињао дете. Тог дана када је довежен рањеник она је ујутро отишла у Зворник по материјал. То је било дан или два пошто је претресала жену на путу.

На фотографији са ознаком 14/6 је она, с тим што није увек била обучена као на фотографији, углавном је била у цивилу: фармерке, мајица, дукс. У униформи је била кад се ишло у борбу или негде другде, јер су јој рекли да мора да је обуче. Увек је на леђима или на руци носила ознаку - црвени крст. А на фотографији са ознаком 12/6 је оптужени Шевич, као и на фотографији 13/6 где има цигару. Не зна где је фотографисано.

Не зна ко је на фотографијама 4 (15/6) и 6 (16/6).

На главном претресу одржаном дана 15.03.2012. године оптужена Ђекић Драгана не признаје кривично дело које јој је стављено на терет и изјашњава се да се не осећа кривом. У Симину јединицу у Малешиху је дошла у мају или јуну 1992. године. У тој јединици су били Богдановић Сима кога је она звала командант Чеда, Шевич, Алић, а касније је дошао Богдановић Дамир то јест након њеног рањавања када је већ одлазила. Не сећа се Стојановић Зорана, Гаврић Томислава ни Ђурђевић Зорана.

У то време се заљубила у Шевич Ђорђа и већином га је свуда пратила. Са њим је била у кући у Малешиху где је имала амбуланту и са њим је била све време заједно у јединици.

Не зна у којој кући је био смештен Алић. Био је најмлађи у јединици.

Од жена у јединици у униформи су биле Нада и Славица, а долазиле су још неке које су више пута протериване из јединице. Не зна где су биле смештене. У јединицу су долазила и одлазила многа униформисана лица - војници, који су када се напију правили хаос.

Једном приликом враћала се са Шевичем из Беле Стене санитарским возилом са ознаком Црвеног крста, где је пружио помоћ рањенику, а када их је на путу за Малешиху зауставио Сима, који је рекао да треба да се претресе једна жена, да се не би кршила Женевска конвенција. Она се правила да зна шта је Женевска конвенција. Насред пута (десно је била ливада, а лево запаљене куће) је стајала једна жена са црном дужом косом у шалварима, димијама, између 22-25 година, коју је претресла (за коју је мислила да је била Сена, јер јој је личила на њу). Напипала је нешто и она је помислила да је бомба. Иначе, Шевич ју је упозоравао да не прилази никоме, јер су Муслимани ишли опасани бомбама, динамитом. Виснула је бомба и сви су уперили пуле у њих две. Повикали су девојци да подигне руке, и онда је она извадила неки

замотуљак – марамицу у којој је било злато, и сећа се великог крста од 3 до 5 цм са распећем и питала ју је одакле јој. Девојка је рекла да јој је дала кума, на шта је командир Сима питао „да кума није нека од оних побијених”. Предала је Сими злато, за које не зна где је завршило, да ли у Зворничкој бригади или негде другде.

После тога, она и Шевић су наставили пут Малешиха. Не зна да ли је то вече била у Зворнику или у Малешиху.

Није учествовала у рушењу џамије у Скочићу. Тада је била или у Зворнику или у Малешиху.

Мислила је да постоје само три девојке – Сена, Дина и Муневера, које је бранила. Са њима је била супер и није правила разлику између Срба и Муслимана. За њих може да каже да су биле малтретиране и редом силоване, јер су јој то оне испричале. Не зна ко је то радио, јер јој никад нису рекле иако их је питала. Објашњава да је о томе највише разговарала са Сеном, јер јој је она деловала најнезаштићеније, она је била Ромкиња или је бар тако изгледала. Покушала је да је заштити. Кад је покушала да је извуче била је с њом и Шевићем у кући. Иначе, Сена је била у кући поред с борцима. Муневера је, такође, била у некој од кућа. Сећа се да јој је рекла када је дошао Богдановић Дамир, да се заљубила. Богдановић Сима је био смештен у посебној кући са Дином, која је носила униформу и наоружање.

Није видела у Малешиху оштећене „Алфа”, „Бета” и „Гама”. Апсурдно је да неко каже да је некога ударила, тукла ногама, рукама.

Храну су добијали редовно из Зворничке бригаде, али није била ништа нарочито, па се кувало, што су већином радиле Сена, Муневера и Дина. Додала је да је и она кувала.

Рањена је у Засеоку 13.08. када је био рањен и командир Сима. Из болнице је отпуштена између 21.08. и 22.08. После је отишла за Малеших где је била кратко, да би спремила санитарске торбе и сачекала да дође нови болничар. Сена јој је највише помагала. Почетком септембра 1992. године, напустила је јединицу заједно са Шевићем, с тим што је повремено са њим одлазила у Босну. Није била у амбуланти у Петковцима и не зна да ли је постојала, нити у Клиси крајем 1992. године.

Оптуженој је предочена фотографија „А”, где је препознала Шевића, Богдановић Симу - Чеду и Алића.

На фотографији „Б” препознала је Симу, Славицу и Алића.

На фотографији „В” препознала је само Симу.

За фотографије из предмета „Сјеверин” навела је да су на њима она и Шевић из октобра или новембра 1992. године.

На главном претресу одржаном дана 09.02.2015. године, опт. Ђекић Драгана навела је да у потпуности остаје при својој раније датој одбрани. Истиче да не негира да је извршила претрес, међутим спорно је време. Објашњава да је претрес извршила у слепоподневним часовима када се враћала санитаром са Беле Стене ка Малешиху са Шевићем и још

неким војницима. Не зна о којој сведокињи је реч, „Алфи“, „Бети“ или „Гами“, али је извршила претрес, нашла злато и одузела јој. Објашњава да се догађај десио крај пута који води за Малеших. Када их је Сима зауставио и рекао да их претресу, она је питала шта је то, на шта јој је Сима рекао „српско село које је спаљено и до темеља уништено“. Питала је да ли треба неком ту помоћ, а он је рекао да не треба јер су сви побијени. Позван је транспорт из Зворника да дође да преузме лешеве. Сима јој је рекао да претресе госпођу, да види да ли има нешто код себе. Она ју је претресла и у њеној гардероби напипала нешто што је личило на бомбу. Пошто им је у том периоду речено да Муслимани иду опасани бомбама, она је помислила да је бомба и викнула „бомба“. Сви су уперили пушке у њих и викали „одмакни се“, „Драгана одмакни се“. Пошто је ту било више војника, један од њих је пришао, подигао нешто и рекао јој да приђе. Том приликом је између силног злата, видела и златан крст. Наводи да се то дешавало између 16 и 16,30 часова. Она је одатле наставила и отишла у Малеших. Даље наводи да је „тамо било жена које су малтретиране“. Међу њима највише је била малтретирана Сенија Бећиревић, физички, психички, а и силована је. Све су имале заштиту осим ње која није имала никога и била је ропкиња у буквалном смислу те речи и највише је страдала. Три заштићене сведокиње не зна јер јој нису биле блиске, а са њом је била блиска Сенија Бећиревић. Даље наводи да није тачно да је ударила једну од те три заштићене сведокиње. У периоду ноге су јој биле у гипсу пошто је била рањена. У Скочићу никада није била, и није јој познато да је цамија постојала у Скочићу.

Бранилац оптужене Драгана Ђекић, адвокат Горан Нинић, је у завршној речи, између осталог, навео да нема доказа да је оптужена Ђекић Драгана извршила кривично дело које јој се ставља на терет. Истакао је да је циљ оптужнице да се суди целокупној јединици, а не припадницима за конкретно предузете радње, те је истакао да се неспорни извршиоци кривичног дела не налазе на оптуженичкој клупи. Детаљно је анализирао изведене доказе, па је са свега изнетог предложио да је суд ослободи од оптужбе.

У својој завршној речи оптужена Ђекић Драгана је прихватила завршну реч свога браниоца.

Суд је у *доказном поступку* проверавајући наводе оптужнице, као и одбрану оптужених, те поступајући по налозима Апелационог суда у Београду из пресуде КЖ1 По2 6/13 од 14.05.2014. године, извршио увид у целокупан спис предмета К.По2 42/10, пресуду Вишег суда у Београду – Одељења за ратне злочине, К-По2 42/2010 од 22.02.2013. године, као и пресуду Апелационог суда у Београду КЖ1 ПО2 6/13 од 14.05.2014. године, испитао сведока оштећену „Алфа“, сведоке Сенију Бећиревић, Јеремић Радослава, Далибора Радаковића, Срђана Читаковића, на сагласан предлог странака извршио је увид у исказе сведока оштећених Зије

Рибића, Алије Бајрића и Шерифа Агановића, као и сведока Драгана Јовића, Милана Пантића, Милана Мићића, Божу Видовића, Александра Николајидиса, Михајла Томића, Милана Радића, Радета Јовановића, Миливоја Симића, Саве Ристановића, Војкана Максимовића, Петра Максимовића, Радивоја Радића, Властимира Пантића, Радојке Пантић и Верољуба Стејковића, Стевана Гагића, Душана Божића, Мирослава Жагара, Миодрага Плавшића, Мурадифа Хамзића, Спасоја Спасојевића, Радослава Јеремић, Косте Милошевића, Ратка Томића, Крстић Саве, Петка Томића, Жељка Пантића, Исмета Карића. На основу члана 406 став 1 тачка 1 ЗКП суд је извршио упознавање са исказима сведока ошт. „Бета“ и „Гама“, као и опт. Стојановић Зорана који је током поступка преминуо, испитао судског вештака др Ђорђа Алемпијевића и извршио увид у његов налаз и мишљење, те извршио увид у налаз и мишљење судских вештака др Миодрага Благојевића, др Бранка Мандића и Ане Најман, извршио увид у писмену документацију, и то: документацију Кантоналног тужилаштва Тузланског кантона број А.290/10 од 15.04.2010. године и то захтев Федералне комисије за тражење несталих лица број 87/03 од 15.07.2003. године, предлог за предузимање истражних радњи Кантоналног тужилаштва Тузла Кта. бр. 246/03 од 15.07.2003. године, наредба Кантоналног суда Тузла Кри. бр. 148/03 од 22.07.2003. године, предлог примљене археолошке методологије на локацији масовне гробнице Црни Врх, у скицу лица места Осмаци - Црни Врх, у записник о ексхумацији Кантоналног суда Тузла Кри.бр. 148/03 од 15.09.2003. године, у записник о ексхумацији Кантоналног тужилаштва Тузла Кта.бр. 246/03 од 02.10.2003. године, у документацију везану за идентификацију посмртних остатака из масовне гробнице Црни Врх и то цивилних особа из Скочића Рибић Шефке, Рибић Сарајке, Рибић Мехмеда, Нухановић Арифа, Рибић Бибера, Рибић Рахиме, Рибић Исмета, Агановић Мехмеда и Агановић Бисере, потврде о смрти и записнике о утврђивању идентитета, извештај о судско-медицинској експертизи са фотодокументацијом и ИД-ом са наведеним подацима, у извештај МУП РС - ПУ Сремска Митровица - ПС Рума од 11.10.2010. године који се односи на захтев за набављање оружја од стране Богдановић Дамира са копијом захтева од 29.06.1992. године и уплатницом, у потврду војне поште 7469 Зворник од 16.10.1992. године, у потврду војне поште 7469 Зворник од 31.12.1992. године где се утврђује да је оптужени Богдановић Дамир био војно ангажован од 17.08.1992. до 31.12.1992. године, у извештај МУП РС - Дирекције полиције – УКП - Службе за откривање ратних злочина од 22.10.2010. године, у одобрење за набављање оружја МУП РС - ПУ Рума на име Богдановић Дамира од 03.12.1992. године, у копију уверења војне поште 7469 Зворник од 16.03.1993. године о рањавању Радета Јовановића у месту Јусић од 29.06.1992. године, у пресуду Окружног суда у Београду К.бр. 1419/04 од 15.07.2005. године и пресуду Врховног суда Србије Кж.І бр. 1807/05 од 13.04.2006. године, у извод из матичне књиге рођених за Агановић Мехмеда од 21.06.2011. године, изводе из матичних књига рођених за Агановић Ешефу, Агановић Есада, Агановић Бисеру,

Агановић Бериза и Агановић Мурадију, у допис Кантоналног тужилаштва Тузланског кантона Кта-РЗ.бр.15/06 од 09.05.2011. године, којим обавештавају суд да не поседују документацију у вези са рушењем џамије у Скочићу, у записник о препознавању од 30.11.2011. године са фотографијама, у допис Кантоналног тужилаштва Тузланског кантона Кта-РЗ.бр.15/06 од 28.09.2011. године који се односи на жртве из Скочића и њихову идентификацију са дописом експертског тима Тузла од 27.09.2011. године, у потврду о смрти за Бајрић Џамилу, записник о утврђивању њеног идентитета од 29.05.2008. године и дописом Кт. ТК Тузла број Кта-РЗ.15/06 од 15.09.2011. године, у решење Центра за социјални рад УБ од 29.02.2009. године на име Алић Зорана и уверење НСЗЗ - Испостава УБ за истог оптуженог, у извештај лекара специјалисте Института за ментално здравље Клиника за одрасле - Одељења за специјалистичко - консултантске прегледе од 04.10.2012. године за оптужену Ђекић Драгану, у потврду Општине Тузла - Службе за расељена лица и избеглице на име Рибих Зије из 2005. године, у уверење о држављанству Општине Зворник за Рибих Златију од 30.05.2008. године, у дозволу за сахрану умрлог на име Рибих Шефке девојачко Бегановић од 28.05.2008. године, у потврду о смрти ЈЗУ УКИЦ Тузла од 28.05.2008. године на име Рибих Шефке, извод из матичне књиге рођених Општине Зворник за Рибих Алмасу од 30.05.2008. године, у извод из матичне књиге рођених Општине Зворник за Суваду Рибих, Сабрију Рибиха, Рибих Зијад и Исмета Рибиха од истог датума, у медицинску документацију за оштећеног Рибих Зију везано за његов боравак у зворничкој болници и дечијем дому „Младост“ у Бијелој и Игалу, у списак несталих грађана насеља Скочић и списак несталих у рату из села Скочић од 11.07.1992. године Удружења Рома „Ромска браћа“ Скочић са списком несталих Рома из села Скочић од 11.07.1992. године, у потврду Општинског суда у Шапцу - Извршење кривичних санкција ИК.бр. 41/91 од 04.12.2009. године који се односи на период у коме је оптужени Гаврић Томислав био на издржавању казне затвора, у војну књижицу СФРЈ број 230815 на име Богдановић Дамира и закључак са решењем са извршеног систематског прегледа регрута, у налаз и мишљење вештака Гаврила Шћепановића од 21.04.2010. године о врстама и механизму повреда оштећеног Рибих Зије, у фотодокументацију, у налаз и мишљење вештака др Неде Суботе од 11.02.2011. године за оптуженог Алића, списак људства од 01.05.1992. године под називом „Командант Жућа“ број 1-43 од 01.05. до 17.05. и од 1-46, у налаз и мишљење вештака др Миодрага Благојевића и Мерице Милавић Вујковић од 28.11.2011. године за оптужену Ђекић Драгану, у записник о препознавању од 30.11.2011. године, у медицинску документацију за оптуженог Алића, оптуженог Гаврића Томислава и оптужену Ђекић Драгану, у извештај достављен од стране Кантоналног тужилаштва Тузланског кантона, а сачињен од стране вештака специјалисте судске медицине доктора Веде Туце од 23.08.2011. године, у фотодокументацију и све фотографије које се налазе у списку предмета, у извештај КПЗ Забела у Пожаревцу од 08.02.2010. године у потврду

Општинског суда у Шапцу - Одељење за извршење кривичних санкција од 04.12.2009. године, у извештаје из казнене евиденције за све оптужене, у поднесак Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима број 34/14 од 13.11.2014. године, број 12/15 од 20.02.2015. године, број 13/15 од 20.02.2015. године, број 10/15 од 20.02.2015. године, број 22/15 од 23.03.2015. године, број 26/15 од 31.03.2015. године, број 28/15 од 01.04.2015. године, број 31/15 од 06.04.2015. године и број 34/15 од 16.04.2015. године, у фотографију која је предата суду од стране опт. Ђурђевић Зорана на главном претресу од 20.03.2015. године, извод из матичне књиге венчаних Републике Србије за град Крушевац, под текућим бројем 94/93 и уверење о држављанству под текућим редним бројем 524 за оштећену „Алфа“.

Утврђивање чињеничног стања – неспорне чињенице

Суд је на поновном суђењу на основу одредбе члана 462 став 3 ЗКП извео све процесне радње и расправио сва спорна питања на која му је указано примедбама Апелационог суда у Београду из пресуде Кж1 По2 6/13 од 14.05.2015. године, па је, након пажљиве, савесне и свестране анализе свих изведених доказа, у складу са одредбом члана 16 и 419 ЗКП, како појединачно, тако и у међусобној вези, нашао да нема доказа да су оптужени извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ, које им је оптужницом Тужиоца за ратне злочине стављено на терет, па је на основу одредбе члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП, донео одлуку као у изреци пресуде.

Међу странкама је неспорно да је у периоду између 1992. и 1995. године на подручју Босне и Херцеговине, која је некада била члан и део СФРЈ, био немеђународни оружани сукоб и да је једна страна у сукобу била српска, а да су другу чиниле муслиманске и хрватске снаге. Одбрана није оспорила наводе оптужнице да су оптужени били припадници јединице која је била на српској страни у сукобу.

Увидом у исказе испитаних сведока Радета Јовановића, Драгана Јовића, Милана Мићића, Милана Пантића, Милана Радића, Петка Томића, Боже Видовића, исказа оштећених, те делимично из одбрана оптужених, као и из писмене документације и то списка људства од 01.05.1992. године под називом „Командант Жућа“ 1-43 од 01.05. до 17.05. и од 1-46, утврђено је да је јединица „Симини четници“ била претежно састављена од добровољаца из Србије, а било је добровољаца из БиХ који су јој се прикључили. Јединица је формирана одмах након ослобађања Зворника од дела припадника јединице којом је командовао Војин Вучковић звани „Жућа“. Тој јединици су припадали поред сада покојних Богдановић Симе и Стојановић Зорана, и Алић Зоран, Шевић Ђорђе и Ђекић Драгана. На позив извесног Пере Јовановића из Дубнице део „Жућине“ јединице, под

командом Богдановић Симе званог „Сима четник”, одлази да пружи помоћ јединици са Мајевице која се налазила у окружењу муслиманских снага. Тако се формирала јединица „Симини четници”, чији је командант био сад покојни Богдановић Сима, која је у почетку била у саставу ТО, а учествовала је у борбеним акцијама на више места ван подручја зворничке општине. На подручју Мајевице прикључују јој се многи добровољци како из Србије, тако и из Босне, па јединицу чини око двадесетак припадника. Наоружани су аутоматским пушкама, калашњиковима, бомбама, ножевима, имају маскирне војничке униформе, чизме. Од возила поседују цип који је користио командант Богдановић Сима и камион. Јединица одлази у Милиће и након пар дана, негде у априлу или мају, се пребацују у село Осмаке, након чега негде у јуну 1992. године одлазе у Малеших. Након злочина почињеног у Бијељини (14.06.1992. године) Сима успева да из затвора извуче оптуженог Ђурђевић Зорана, Драгана Јовића, извесног Алена, који се прикључују јединици. По доласку у Малешиху усељавају се у напуштене куће. Одатле иду у акције унутар територије под контролом Срба из Босне. Јединици се у другој половини августа 1992. године прикључују и оптужени Богдановић Дамир и Гаврић Томислав. Почетком септембра 1992. године јединица „Симини четници” одлази прво у Клису, где бораве једно извесно време у напуштеним кућама, потом у Петковце где бораве у основној школи, да би половином новембра исте године отишли у Дрињачу, да би средином јануара 1993. године припадници јединице коначно напустили територију Републике Српске.

Из списка људства чији командир је „Жућа” суд је утврдио да је у периоду од 01.05.1992. године до 17.05.1992. године та јединица бројала 46 људи, међу којима су били Богдановић Сима (на списку под бројем 16), Алић Зоран (под бројем 22), Шевић Ђорђе (под бројем 23), Ђекић Драгана (под бројем 37), да је на списку констатовано да исплату одобрава командант штаба ТО. Такође, из списка људства 01.05.1992. године, чији је командант „Жућа”, суд је утврдио да је та јединица бројала 44 људи, међу којима су били Богдановић Сима (на списку под бројем 14), Алић Зоран (под бројем 20), Шевић Ђорђе (под бројем 21), Ђекић Драгана (под бројем 34)

Заштитени сведоци

Решењем истражног судије Вишег суда у Београду – Одељења за ратне злочине Ки.В.бр. 4/2009 од 09.02.2010. године сведоцима оштећенима „Алфа”, „Бета” и „Гама” одређене су мере посебне заштите и то испитивање под псеудонимом из посебне просторије, прикривеног изгледа и уз измену гласа. Суд је на заседањима, са којих је потпуно искључио јавност, са оштећенима „Алфа”, „Бета” и „Гама” испитивао питање начина њиховог испитивања, испитао које ће се мере заштите применити током испитивања на главном претресу. Оне су се изјавиле да

нема потребе да им се глас мења и да им је јасно да су странке упознате са њиховим идентитетом, да их виде, али да желе да сведоче из посебног дела суднице - кабине, јер не желе да се лично суоче са оптуженима. Стога је суд оценио да су овакви њихови захтеви оправдани, с обзиром на природу и садржину сведочења.

Мере заштите сведока су регулисане Закоником о кривичном поступку од 03.09.2009. године, а такође и Закоником о кривичном поступку, који је ступио на снагу 15.01.2012. године.

Када су заштићене сведокиње „Алфа“, „Бета“ и „Гама“ давале исказе на главним претресима 24.04.2012. године, 25.04.2012. године, 26.04.2012. године, 24.09.2012. године, 17.10.2012. године, а заштићена сведокиња „Алфа“ и на главном претресу дана 20.03.2015. године, уз сагласност странака искључена је јавност на основу члана 363 став 1 тачка 4 ЗКП, а ради заштите њихове приватности у поступку, имајући у виду да оштећене „Алфа“, „Бета“ и „Гама“ имају статус заштићених сведока, те посебну осетљивост околности догађаја о којима су сведокиње износила своја сазнања, као и сам начин извршења кривичног дела које је оптуженима стављено на терет.

Како би у смислу одредбе члана 462 став 3 ЗКП расправио сва спорна питања на која му је указано цитираном пресудом другостепеног суда, овај суд је донео одлуку да се на поновном суђењу испитају заштићене сведокиње „Алфа“, „Бета“ и „Гама“. Међутим, и поред уложеног напора да се обезбеди присуство свих заштићених сведокиња, суд је обезбедио само присуство заштићене сведокиње „Алфа“ која је свој исказ дала на главном претресу дана 20.03.2015. године, док присуство сведокиња „Бета“ и „Гама“ није обезбеђено.

Наиме, из поднеска Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Одељења за ратне злочине Вишег суда у Београду број 34/14 од 13.11.2014. године утврђено је да су заштићене сведокиње «Алфа» и «Гама» обавептене о терминима заказаног главног претреса за дане 04. и 05.12.2014. године, а сведок «Гама» је истакла да је због породичних обавеза спречена да истом присуствује у датим терминима. Затим из поднеска број 12/15 и 13/15 од 20.02.2015. године утврђује се да је сведокиња «Гама» приступила у зграду суда након одложеног главног претреса дана 20.02.2015. године, тек у 14,47 часова и том приликом јој је саопштено да је следећи термин за када је заказано њено испитивање 20.03.2015. године са почетком у 14,30 часова, након чега је сведокиња рекла да се том приликом неће одазвати позиву суда, како из разлога што долази из иностранства, тако и због свог лошег здравственог стања. Такође, из поднеска број 10/15 од 20.02.2015. године утврђује се да како сведокиња «Бета» у пратњи родитеља није приступила на заказани главни претрес дана 20.02.2015. године, контактиран је отац сведокиње који је

том приликом навео да они нису ни кренули на пут зато што је сведокиња имала проблем да одсуствује са посла, о чему службу нису обавестили као што је било договорено. Надаље, из поднеска број 22/15 од 23.03.2015. године утврђује се да су контактиране сведокиња «Гама» и отац сведокиње «Бета» којом приликом је «Гама» изјавила да не жели доћи на главни претрес, да је раније долазила и да остаје при својој раније датој изјави, док је отац сведокиње «Бета» рекао да ће се она одазвати позиву суда и доћи на главни претрес 02.04.2015. године. Затим из поднеска број 26/15 од 31.03.2015. године утврђује се да је контактиран отац сведокиње «Бета» који је том приликом навео да она из здравствених разлога не може да се одазове позиву суда и приступи на главни претрес дана 02.04.2015. године, с обзиром на то да је у болници, а доказе о томе ће доставити накнадно. Такође, из поднеска број 28/15 од 01.04.2015. године утврђује се да је у телефонском контакту са оцем сведокиње «Бета» добијена информација да је сведокиња спречена да се одазове позиву суда из здравствених разлога с обзиром на то да се тренутно налази на болничком лечењу. Истом приликом у телефонском контакту са сведокињом «Гама» иста је изјавила да не жели више да сведочи, као и да остаје при својој изјави коју је дала уз речи: «све сам већ рекла и немам ништа више да додам». Надаље, из поднеска број 31/15 од 06.04.2015. године утврђено је да је путем телефона контактирана сведокиња «Гама» која је поново нагласила да не жели да сведочи као и да остаје при својој изјави коју је већ дала а којој «нема ништа више да дода». Истакла је да је један од разлога за такву одлуку њено здравствено стање. Уз то, додала је да у току недеље иде на лекарски преглед на којем треба да се одреди термин хируршке интервенције. Као најважији разлог за своју одлуку да не жели више да сведочи навела је да је ушла у програм за лечење стерилитета, те како јој је највећа животна жеља да има дете, не жели да пропусти ту прилику да оствари потомство, па зато није мотивисана да још једном пролази кроз сведочење. На крају из поднеска број 34/15 од 16.04.2015. године утврђено је да је контактиран отац сведокиње «Бета» који је том приликом рекао да је она спречена да се одазове позиву суда из разлога што није добила дозволу за одсуство са посла од свог послодавца.

Као што се из изнетог може видети суд је уложио значајан напор како би присуство оштећених „Бета“ и „Гама“ било обезбеђено на поновном суђењу, те их је тако позивао у дужем временском периоду у више наврата, али како њихово присуство није могло бити обезбеђено, суд је на основу одредбе члана 406 став 1 тачка 1 ЗКП, извршио упознавање са садржином записника о њиховим раније датим исказима.

Место Скопчии – тачка 1 изреке пресуде

Под тачком 1 оптужнице Тужиоца за ратне злочине, *оптуженима Шавић Ђорђу, Алић Зорану, Ђурђевић Зорану и Бекић Драгани*, стављено

је на терет да су дана 12.07.1992. године, заједно са сада пок. Стојановић Зораном и другим НН припадницима у ткз. „акцији“, без било које војне потребе срушили цамију постављањем експлозива под њене темеље, на тај начин што је један број припадника јединице учествовао у рушењу, док је други број припадника, међу којима је био опт. Алић Зоран, распоређен на оближњем путу чувао стражу, пазећи да не наиђу противничке или неке друге јединице, на који начин су уништили имовину великих размера.

Једини који је у својој одбрани говорио о догађајима у месту Скочић, а везано за рушење цамије је *оптужени Алић Зоран* на записнику пред истражним судијом дана 24.12.2010. године, и на записнику са главног претреса од 18.04.2012. године. У својој одбрани навео је да су у село Скочић дошли војним камионом, а Сима ципом. Сандук камиона је био пун, а било је 15 до 20 људи. Камион је заустављен на 50 метара од цамије, након чега је Сима по имену позвао неке да иду са њим, па су са Симом отишла до цамије ципом два до четири лица која су знала да рукују експлозивом, како би је минирали. Остали су остали у камиону. Покојни Богдан, Златан и он су сели и запалили цигару крај возила и нису прилазили цамији. Нису видели шта су они радили. Сазнали су да је минирана цамија кад је експлодирала. Видео је да је цамија срушена, а није знао да ће је срушити. Није му познато ко је од њих за то био стручан. Објаснио је да нису имали разлога да чувају стражу, јер су свуда били Срби. Истакао је да су до цамије са ципом отишли Богдановић Сима, Стојановић Зоран, „Тиша“, а мисли и Дина. Чула се експлозија, видео је да се срушила цамија, минарет. Био је пламен кад је експлодирало. Они су се вратили назад.

Оптужени Алић Зоран на главном претресу 15.03.2012. године променио је одбрану и навео да је само чуо експлозију, али да ништа није видео пошто је падао мрак, при чему није ни гледао у том правцу. На поновном суђењу 09.02.2015. године, износећи своју одбрану навео је чак да није видео да ту уопште постоји цамија.

Оптужени Шевић Борђе не признаје извршење овог кривичног дела и у даљем току суђења се бранио ћутањем.

Оптужени Бурђевић Зоран, у својој одбрани негира извршење кривичног дела и наводи да је у време догађаја у Скочићу био на одмору код куће.

Оптужена Ђекић Драгана у својој одбрани је истакла да јој ништа није познато везано за рушење цамије у Скочићу, нити је тамо била.

Оштећена „Алфа“ везано за предметни догађај има посредна сазнања и навела је да се сећа да је критичном приликом видела кроз прозор куће да су путем прошли цип и камион пун војника упутивши се

ка џамији. Чула је да је нешто пукло, кућа се тресла и почело је да пада стакло са прозора. Схватили су да се нешто опасно дешава, па су побегли у кућу Хамдије Рибиха. Иначе, џамија је била велика и нова и у њеној близини су се налазиле муслиманске куће. Након што су Муслимани напустили Скочић џамија је била затворена и напуштена. У својим исказима током поступка навела је да је видела у Скочићу, Драгану коју описује као младу и плаву жену која је носила униформу, чизме и аутоматску пушку и Шевић Ђорђа, те да је Шевић био у Хамдијиној кући, као и у камиону.

Оштећена „Бета” у односу на предметни догађај има посредна сазнања. Навела је да је критичном приликом видела камион пун четника који су певали четничке песме и кретали се у правцу џамије, након чега је чула да се нешто руши. Узели су своје ствари и отишли су у напуштену Хамдијину кућу у којој су се ноћу крили. Да је срушена џамија чула је од војника у Малешиху након два, три дана.

Оштећена „Гама” такође везано за овај догађај има посредна сазнања. Навела је да су њена родица и она виделе да је критичног дана прошао камион са четницима који су отишли у правцу џамије, чула се експлозија, а од војника је чула да је срушена џамија. Отишле су да обавесте фамилију да је прошла војска да би се склонили у кућу Хамдије Рибиха. У свом исказу на главном претресу навела је да је Драганин момак, Шевић Ђорђе био присутан у Скочићу. Драгану је описала као добровољца из Београда, плава, мршава, средњег раста, у маскирној униформи.

Оштећени Шериф Агановић је навео да је критичном приликом видео камион пун војске и возило без крова, како одлазе ка џамији. Војници су били обучени у шарена одела. Десетак минута касније чула се детонација, видео се дим, дигла се прашина, џамија је била срушена.

Ценећи одбрун оптуженог Алић Зорана са записника пред истражним судијом и са главног претреса 18.04.2012. године, у делу у којем је говорио о догађају када је срушена џамија у селу Скочић, суд је нашао да је иста јасна, детаљна и недвосмислена, те је одбрану у том делу прихватио као истиниту. Суд је ценио измењену одбрану оптуженог Алић Зорана дату на главном претресу 15.03.2012. године, у делу где је навео само да је чуо експлозију, али да ништа није видео пошто је падао мрак, као и одбрану дату на главном претресу 09.02.2015. године, у којој је навео да не зна да се ту уопште налазила џамија, па такве измењене одбране није прихватио оценивши их као неуверљиве и срачунате на избегавање кривичне одговорности, јер је одбрана дата пред истражним судијом и на главном претресу 18.04.2012. године, када је описао рушење џамије, јасна, уверљива и суд је прихватио као истиниту јер је у том делу

поткрепљена посредним сазнањима заштићених сведока „Алфа“, „Бета“ и „Гама“, те оштећеног Шерифа Агановића.

Брижљивом анализом изведених доказа, суд је могао утврдити само чињеницу да је критичном приликом од стране припадника јединице „Симини четници“ срушена цамија, али не и ко од припадника јединице је учествовао у њеном рушењу.

Оптужени Алић Зоран описујући догађај у коме је срушена цамија, не повезује опт. Шевић Ђорђа, опт. Ђурђевић Зорана и опт. Ђекић Драгану са рушењем цамије, а нема ниједног доказа из којег би суд могао са несумњивом сигурношћу закључити да су управо оптужени Шевић, Ђурђевић и Ђекић Драгана били присутни на месту где је срушена цамија, нити је могао са несумњивом сигурношћу утврдити да су, ако су се и налазили у то време и на критичном месту, учествовали на било који начин у рушењу цамије.

Чињеница да су оптужени Шевић, Ђурђевић и Ђекић Драгана били припадници јединице „Симини четници“, не имплицира и закључку суда да су учествовали у тзв. „акцији“ рушења цамије.

Оптуженом Алић Зорану стављено је на терет да је критичном приликом чувао стражу, али ни из једног изведеног доказа суд није могао утврдити извршење радње која му је стављена на терет.

Наиме, из одбране опт. Алића произилази да је он за време док су припадници јединице рушили цамију, стајао код камиона на извесној удаљености од цамије, заједно са припадницима јединице, Богданом и Златаном, те да су сели, запалили цигару и нису имали разлога да чувају стражу јер су свуда били Срби.

Имајући у виду овакву одбрану оптуженог Алић Зорана, као и остале изведене доказе, суд налази да нема доказа из којих би суд могао да утврди да ли је и евентуално ко је наредио опт. Алић Зорану или неком од других припадника јединице да чува стражу, а нема ни доказа од кога би оптужени обезбеђивали лице места, односно чували стражу.

Стража је наоружана група људи у служби чувања лица, објеката и материјално техничких средстава у одређеном распореду, чији је рад регулисан посебним правилима службе, а чување страже подразумева поступање по нечијој наредби да се буде на одређеном месту – положају и са задатком да се „пази“.

Имајући у виду одбрану опт. Алић Зорана у делу у коме наводи да су за време минирања цамије, извесни Богдан, Златан и он седели поред камиона и пушили, те да нису имали разлога да чувају стражу јер су свуда били Срби, суд налази да у конкретном случају нема доказа да је опт. Алић Зоран предузео радњу чувања страже, која му је стављена на терет.

Само присуство опт.Алић Зорана у близини места где је срушена цамија не може представљати значајан и конкретан допринос извршењу кривичног дела. Чињеница да је критичном приликом био присутан на наведеном месту, сама за себе не може бити ни довољан показатељ његове воље да учествује у рушењу цамије, с обзиром да је у конкретном случају према оцени суда субјективна компонента морала бити јача да би се оптужени Алић Зоран окарактерисао као саизвршилац.

Радње осталих оптужених описане су у оптужном акту на тај начин што је један број припадника јединице учествовао у рушењу цамије, а други број припадника јединице распоређен на оближњем путу чувао стражу пазећи да не наиђу противничке или неке друге јединице, без индивидуализовања појединачних радњи извршења и њиховог конкретизовања. Суд је у конкретном случају нашао да нема доказа да су оптужени Шевић Ђорђе, Ђурђевић Зоран и Ђекић Драгана поступали као саизвршиоци, јер нема доказа из којих би се са несумњивом сигурношћу закључило да су били присутни на месту где је срушена цамија, а уколико би се и прихватила теза тужиоца да су били присутни у то време на критичном месту, нема доказа које су тачно одређене улоге сваког од оптужених појединачно, нити на који начин су оптужени учествовали у рушењу цамије, као и од којих лица су обезбеђивали критично место, при чему нема доказа ни ко је од оптужених био обучен да рукује експлозивом.

Такође, под тачком 1 оптужнице Тужиоца за ратне злочине, *оптуженој Ђекић Драгани*, стављено је на терет да је у селу Скочић, у дворишту куће Рибих Хамдије, након претреса ошт. „Гама“ одузела златне минђуше и златне привеске у облику крста и потковице као и један златан прстен са руке говорећи јој „Шта ће теби крст“, на који начин је одузимањем личног златног накита нарушила достојанство личности оштећене и тако према њој нечовечно поступала.

Оптужена Ђекић Драгана износиће своју одбрану не спори да је извршила претрес једне девојке, а не зна да ли се ради о оштећеној „Алфа“, „Бета“ или „Гама“. Наводи да је претрес извршила крај пута који води за Малеших. Док је обављала претрес напипала је нешто што је личило на бомбу, било је у крушкастом облику и том приликом извукла је златан накит међу којим се налазио и један златан крст. Питала је одакле јој крст, а она јој је рекла да јој је дала кума. Златан накит дала је командиру Чеди.

Оштећена „Гама“ која је испитивана у више наврата и са чијим исказом је на основу члана 406 став 1 тачка 1 ЗКП, извршено упознавање на главном претресу дана 21.04.2015. године, навела је да је након уласка војске у Скочић, отишла да о томе обавести своју фамилију, па је тако са мајком и братом кренула у кућу у којој су се сви окупљали, с тим да су успут свратили до Мехмеда и Рахима Рибих да би отишли заједно. Били

су у тој кући када су дошли војници. Ту су били Богдан, Рајко и Раденко Грујић који је касније погинуо, који су из куће узели кафу, телефон, паре и још неке ствари. Извели су их напоље, претили су им да ће их убити и рекли су им да иду испред њих. Када су дошли до Хамдијине куће, у дворишту уз ограду, су били жене и деца, а мушкарце су одвели мало даље. Претресли су их и питали да ли неко има злато. Навела је да јој је Рајко ножем исекао мајицу и рекао јој је „имаш добре груди, такве сам баш требао, такве баш волим”. Када јој је Рајко исекао мајицу пришла јој је оптужена Ђекић Драгана, видела је крст и питала ју је „одакле ти ово, мамицу ти јебем“. Оштећена јој је понудила крушке које је имала у џепу, и рекла да се зове Зорица и да се уплашила. Имала је крст, бурму, минђуше и још неко злато које је било везано у марамици (јајастог облика), а све то везано у мараму која се налазила на стомаку. Носила је сукњу, испод сукње летње панталоне и мајицу. Драгана је само то повукла и тако јој одузела злато. Није чула том приликом да неко виче „пази, бомба”.

Оштећена „Алфа” у свом исказу износи своја посредна сазнања, те тако наводи да није видела шта је Ђекић Драгана радила у дворишту у Скочићу, али јој је познато да је оптужена покидала златан ланац са крстом у Скочићу оштећеној „Гама”, јер јој је то испричала оштећена „Гама” у Малешићу, а мисли да јој је тај ланац дао неко на поклон, можда мајка или сестра.

Оштећена „Бета” наводи да је Драгану видела први пут како стоји у дворишту у Скочићу, да је имала униформу и пушку, а сећа је се јер није дозволила њеној баки да узме таблете за смирење, већ их је бацила. Описује је као плаву девојку, која је имала момка, а приликом предочавања фотографија на главном претресу је изјавила да мисли да је Драгана на фотографији са ознаком 14/6.

Оштећена „Гама” је оптужену описала као добровољца из Београда која је била са својим момком оптуженим Шевећ Ђорђевићем, плава, мршава, средњег раста, у маскирној униформи, на коју је указала и на фотографији са ознаком 14/6, када јој је показана на главном претресу, наводећи да је тако изгледала и у Малешићу, стим што је њена униформа била шарена и носила је чизме. Навела је да је оптужена била у Скочићу, јер ју је видела испред Хамдијине куће и она јој је пришла када јој је Рајко исекао мајцу, јер је видела крст који јој је одузела са осталим златом које је имала у псовке.

Оштећени Зијо Рибич се сећа Драгане, коју је видео у дворишту у Скочићу, описујући је као младу, плаве косе до рамена, у униформи, која је помагала да их утоваре у камион, а чије је име чуо у Скочићу.

Суд је ценио одбрану оптужене Ђекић Драгане, у делу у којем је навела да није била у Скочићу, али је у том делу није прихватио из разлога што је у том делу њена одбрана оповргнута изричитим сагласним исказима заштићених сведока „Алфа“, „Бета“, „Гама“, те оштећеног Зије Рибиха, па и одбраном опт.Стојановић Зорана, у чију одбрану је суд извршио увид на главном претресу дана 19.03.2015. године, а који децидно каже да је она била у Скочићу, да је носила униформу и оружје, а којима је суд у овом делу поклонио веру као сагласним, детаљним, јасним, уверљивим и међусобно непротивуречним.

Суд није прихватио као истиниту ни одбрану оптужене Ђекић Драгане у делу у којем овај догађај смешта изван Скочића и додаје да је претресање обављено по Женевској конвенцији, као и наводну опасност од бомбе, јер је иста неуверљива и противуречна исказу оштећене „Гама“, која је доследно у свакој фази поступка описивала како ју је оптужена претресла и одузела предметни златни накит у дворишту куће Хамдије Рибиха, а исту је претходно видела испред Хамдијине куће у Скочићу, негирајући да је ико том приликом поменуо бомбу.

Суд је из исказа оштећене „Гама“, као и дела одбране опт. Ђекић Драгане која суштински не спори да је одузела златни накита, али спори локалитет догађаја и сам начин на који је до тога дошло, неспорно утврдио да је опт. Ђекић Драгана од ошт. „Гама“ одузела златан накит.

Нечовечно поступање представља намерну радњу или пропуштање, тј. намерно дело којим се наноси *тешка* душевна или телесна патња или која представља *озбиљан насртај* на људско достојанство.

Насртај на лично достојанство сматра се да има за последицу тешко понижење, деградацију или на други начин тешко вређа људско достојанство (према ставовима Хашког трибунала).

Суд налази да нема доказа да је радња одузимања накита од стране опт. Ђекић Драгане у конкретном случају довела до тешке душевне патње или да је имала за последицу тешко понижење, деградацију или је на неки други начин тешко повредили људско достојанство оштећене. У прилог оваквом закључку је и да нема доказа из којих би се могло утврдити постојање значајне емотивне везе између оштећене „Гама“ и одузетог накита.

Одузимање накита јесте недозвољена радња, али није сва радња предузета у току ратних дејстава ратни злочин. Свако поступање супротно међународним конвенцијама и обичајима не може представљати ратни злочин, јер да би нека радња могла бити тако окривљена потребно је утврдити да њена озбиљност и нанета последица издвајају

карактерисање овако тешком квалификацијом, за шта у конкретном случају није било доказа.

Место звано „Хамзићи“ у селу Шетић – тачка 2 изреке пресуде

Тачком 2 оптужнице Тужиоца за ратне злочине, *оптуженима Бурђевић Зорану и Алић Зорану* стављено је на терет да су истог дана 12.07.1992. године у ноћним часовима, заједно са сада пок. Богдановић Симом и Стојановић Зораном и другим НН припадницима јединице „Симини четници“, по довожењу оштећених до јаме на месту званом „Хамзићи“ у селу Шетић, ножевима и пуцањем из пушака лишили живота 27 цивилних лица, а потом бацили у јаму у коју су на крају убацили активiranу бомбу, у којој радњи је опт. Алић Зоран стајао у близини и чувао стражу заједно са још двојицом НН припадника јединице, од којих је један познат по имену „Златко“.

Оптужени Алић Зоран у својој одбрани пред истражним судијом дана 24.12.2010. године, навео је да су се зауставили у Малешићу код једне кафане, након чега је Сима кренуо напред ципом, а они су кренули за њим камионом у којем су се налазили оштећени. Стали су на место где се критични догађај одиграо. Објаснио је да је то пут за Клису, преки пут од Малешића за Шетиће. „Трцко“ је код рупе рекао да је Симо или неко други рекао да изађу он, Златан и још један и да буду 10, 15 метара на том путу. Обратио му се презименом рекавши „хајде ти Алићу, излази“. Навео је да се бунео, али је послушао. Они су продужили 10-15 метара. Упитао је Златана шта чувају и од кога кад су Срби иза њих. Ту нико не може да наиђе сем Срба. Онда су почели пуцњи. Био је мрак. Камион је био окренут задњом страном у односу на њега. Видео је да туку људе, мушкарце, жене. Било је псовања. Једно две жене су силоване на камиону. Он се окренуо јер није могао то гледа и запалио је цигару. Истакао је да ниједно конкретно убиство није видео, јер су Роме одводили испред камиона одакле је чуо пуцње. Није могао тачно да каже колико је било пуцњева. После је бачена и бомба где су бачени Роми. Чуо је експлозију. Кад се све то издешавало чуо је да је припадник јединице с брадом клао неке људе. Није питао шта се то догађа, јер да је проговорио можда би и он ту завршио.

Оштећени Зијо Рибих је у свом исказу навео да је камион заустављен на једној кривини где је била већ ископана јама. Прво су изашли војници и отворили су „приколицу“. Камион је имао упаљена светла, мотор није радио. Код камиона је стајало можда десетак војника. Изводили су их једно по једно како је ко стајао близу излаза из камиона и пуцали су испред камиона. Жене су почеле да вриште и запомажу. Није видео да је неко убијен. Његова мајка је била можда пета по реду. Изашла је из камиона са његовим двогодишњим братом Сабријом, јер су јој рекли да га поведе. Није видео шта се с њима догодило, али је чуо пуцањ испред

камиона. После ње су извели још 4-5 особа, а онда су из камиона извели његову петнаестогодишњу сестру Златију, коју су двојица војника силовала, то је видео, јер је његова сестра била покрај њега, а када су је извели из камиона ту су је одмах силовали. Навео је да су пре њега изведене његове три сестре, а када је он дошао на ред један војник га је ухватио за руку и спустио доле с камиона. Викао је и плакао да хоће код мајке, а он му је рекао „сад ћеш ти код мајке, не бој се”. Појаснио је да су двојица војника били испред камиона, један га је одвео испред камиона, предао га је другом и вратио се према војнику који је остао код камиона. Он је понављао да хоће код мајке, војник се одмакао се од њега рекавши му да стане мирно и да ће сад одмах да иде код мајке. Није видео јаму. Стао је мирно. Гледао је право у војника без браде који је стајао испред њега, док је други војник који га је довео кренуо према војнику који је стајао. Чуо је пуцањ. Пао је на земљу. Након 5-10 секунди двојица припадника јединице су га ухватили за руке и ноге и бацили доле у јаму на лешеве, где је био краће време у несвести. Преко њега нису бацани лешеве, због чега је могао да устане, пређе преко лешева и извукао се на другу страну јаме. Иза њега је још остало људи у камиону, као и његове три сестре. Видео је камионе, чуо је галаму, вриске и још једно 3-4 пуцња када је изашао из јаме и кренуо. Највише је чуо женске гласове. Побеглао је у шуму. Они су наставили са убијањем када је он изашао из јаме. Видљивост је била врло слаба, ту је била шума, па је било мрачно. Војници га нису видели да је изашао из јаме, с обзиром на то да је тај део био мрачан и није се видео.

Наишао је на кућу на којој су врата била отворена, па се сакрио у велику картонску кутију и сачекао јутро. Пробудио се и видео да је рањен у леву руку, коса му је била од крви. Ходао је, видео је напуштене куће. Када је изашао на пут, видео је дим из кућа. Сишао је и видео је једну жену. Обратио јој се, а она је одмах ушла у кућу и тада су изашла два војника. Пошто је поново видео зелено-шарено одело, мало га је било страх, али су они имали другачије униформе од ових претходних, то јест имали су зелене униформе ЈНА. Узели су га, дали му да једе, да се умије, увили су му руку у завој или крпу, очистили су му рану. Испричао им је да је претходно вече „дошла нека „гарда“ и покупила их је. Са њима је кренуо у Козлук према Дому здравља. Када су ишли пешке путем, прошли су поред места где се догодио масакр, будући да је видео шарене наруквице једне Ромкиње из села. Рекао је војнику да се то ту десило. Војник је погледао доле, ухватио га је за руку и брже су кренули. У Дому здравља у Козлуку је видео војску од претходне вечери, а која их је покупила и поубијала. Препознао је исте камионе. Препознао је и Драгану која му је тада очистила рану и превила га је. Навео је да је он тог војника све време држао за руку и није хтео да се одвоји од њега ни док га је Драгана превијала, јер се бојао да ће га убити. Други војник је наишао код „капетана“, с обзиром на то да је он очигледно командант који им је рекао да га оставе код њих и да ће га они пребацили у зворничку болницу. Објаснио је да тој двојци војника није рекао да се ради о војсци од

претходне вечери, јер се бојао да су и они с њима, само је стегнуо руку том војнику, који му је говорио да се не боји, да га нико неће дирати. Дали су им возило да га одбаце у зворничку болницу, у којој је боравио на дечијем одељењу до 1994. године. Не сећа се да су га Пантићева жена и син повели, па није хтео да иде тим путем због чега су се вратили, па су га два мушкарца одвели у амбуланту.

Сведок Пантић Милан, је у свом исказу на главном претресу од 29.06.2011. године, у који исказ је суд извршио увид на главном претресу дана 21.04.2015. године навео да је једно вече, не сећа се датума, био испред куће Властимира Пангића кад су ноћну тишину запарали рафали из аутоматског оружја, а затим се чула детонација бомбе, да би потом опет настао тајац. Следећег јутра је видео дете ромске националности, које је носило џемперић на коме је била згрушена крв у пределу груди. Сећа се добро да му је на његово питање дете одговорило: „Ја сам Исмета Рибих из Скочића, све су ми побили, имао сам мајку трудну, оца и брата од двије године“. Дете су прво водили жена и син Властимира Пангића у Малеших, али је дете, када су се приближили на неких 100 метара до тог места где је „урађено зло“, с тим што они тада нису знали то, почело да вришти, плаче и бежи назад, па жена није знала шта да раде и вратили су се у Пангиће. Потом су га Властимир Пантић и он пешице одвели у команду батаљона у Петковце. Испричао је једном човеку, чијег се имена не сећа, шта се догодило, да им је дете ромске националности дошло у Пантиће, које каже да му је неко побио оца, мајку, да су га довели, да је рањено, те га је замолио да нешто предузме, да га одведу у болницу. Одмах до те канцеларије је била месна амбуланта у којој су радиле две, три девојке – медицинске сестре. Тај човек је девојкама наредио да очисте и оперу детету ране, те је позвао возача санитета да одвезе дете у болницу. И он је ушао са њим у амбуланту, јер се дете није хтело одвојити од њега. Када су девојке скинуле дете, видео је да је имало прострелну рану на левој или десној руци. Имао је на горњем делу грла или груди и ожиљак, већу огреботину, можда од гелера. Девојке су детету очистиле рану. Возач санитета је хтео да одвезе дете у болницу у Зворник, али дете је вриштало да неће и није хтело да се одвоји од њега, па га је возач замолио да и он пође да би дете предали у болницу. Он је пристао, па су дете одвели у Зворничку болницу, а Властимир је остао да га чека у Петковцима.

Из сагласних исказа сведока Властимира, Радојке и Жељка Пантића, у које је суд извршио увид на главном претресу дана 21.04.2015. године, утврђено је да им се у јутарњим часовима непознато дете, које је било криво и прљаво појавило пред њиховом кућом. Одећа и руке су му били криви, а крв скорела. Дете је спомињало нешто у смислу, „гребао сам, изашао из неке рупаче“, тешко је причало, неразумљиво. Рекло је да су му настрадали отац, трудна мајка и још неко из фамилије, викао је, „мама, мама“ и помињало је „ћетници убили“. У

пределу грла је имао повреду – огреботину која је сведоку Пантић Милану личила на повреду од гелера, а лева мишица му је била пробушена метком или гелером. Опрали су га, пресвукли и нахранили. Радојка и Жељко су покушали да одведу дете у команду у Малеших, али на 20-30 метара од пута за Шетић, ког муслиманског гробља дете је почело да бежи да нису могли да га стигну. Рекли су му да га воде у команду, а дете је говорило и викало да неће. Вратили су се код Властимира у кућу. Властимир је дете са рођаком Миланом Пантићем отпратио пешке у команду у Петковце. Он није улазио унутра. Дежурна медицинска сестра је детету обрадила повреде и оно је превезено санитарским возилом у Зворник.

Посредна сазнања о убиству Рома из Скочића у месту Хамзићи, који су о томе касније чули од других људи, имају и сведоци у чије исказе је суд извршио увид на главном претресу дана 21.04.2015. године, и то сведоци Божо Видовић (чуо да је неки Симо са паравојском одвео у току ноћи Роме из Скочића и побио их на Пашановом брду - Хамзићу, где се копао песак), Пантић Властимир (док је био на линији чуо је да су у Хамзићу у ноћним сатима убијени Роми из Скочића) и Милан Радић (након 2-4 дана причало се у селу да је „Симо четник” са његовим људима направили у току ноћи око Петровдана масакар Рома из Скочића у селу Хамзићи, које припада Шетићима).

Из одбране опт. Алић Зорана дате пред истражним судијом, којој је суд поклатио веру и цитираних исказа наведених сведока, као и из писмене документације у коју је суд извршио увид на главном претресу дана 21.04.2015. године, и то налаза и мишљења вештака др Гаврила Шћепановића од 21.04.2010. године, записника о ексхумацији Кантоналног суда Тузла Кри.бр. 148/03 од 15.09.2003. године и Кта. број 246/03 од 02.10.2003. године, записника о утврђивању идентитета Експертног тима Тузла број протокола 324/08 са потврдом о смрти и извештајем о судско-медицинској експертизи, записника о утврђивању идентитета Експертног тима Тузла број протокола 323/08 са потврдом о смрти и извештајем о судско-медицинској експертизи, записника о утврђивању идентитета Експертног тима Тузла са потврдом о смрти и извештају судско-медицинској експертизи, записника о утврђивању идентитета Експертног тима Тузла са потврдом о смрти и извештајем о судско-медицинској експертизи, записника о утврђивању идентитета Експертног тима Тузла број протокола 325/08 са потврдом о смрти и извештајем о судско-медицинској експертизи, записника о утврђивању идентитета Експертног тима Тузла број протокола 326/08 са потврдом о смрти и извештајем о судско-медицинској експертизи, записника о утврђивању идентитета Експертног тима Тузла број протокола 330/08 са потврдом о смрти, скице лица места Осмаи – „Црни врх“ и фотодокументације скелетних остатака, извештаја Кантоналног тужиоца Тузланског кантона Федерације Босне и Херцеговине Кта-РЗ-

бр. 15/06 од 28.09.2011. године, исказа вештака судске медицине Ведо Туцо, налаза и мишљења сталног судског вештака специјалисте судске медицине др Ђорђа Алемпијевића и његовог исказа датог на главном претресу, те спискова особа несталих у рату из села Скочић 11.07.1992. године Удружења Рома „Ромска браћа” Скочић, суд је несумњиво утврдио да су од стране припадника јединице „Симини четници“ у селу Шетић на месту званом Хамзићи убијена цивилна лица, док је оштећени Рибих Зијо, телесно повређен сплетом околности успео да преживи.

Оштећени Зијо Рибих је детаљно описао дешавања код јаме у насељу Шетићи, његово рањавање и страдање његове породице, како је успео да изађе из јаме и побегне у шуму, након чега му је следећег дана пружена помоћ и како је одведен у зворничку болницу, али из исказа оштећеног не произилази ко од припадника јединице „Симини четници“ је извршио убиства чланова његове породице, као и његово рањавање.

У овом делу суд је прихватио исказ оштећеног Зије Рибиха, као јасан, веродостојан, а који је поткрепљен и сагласним исказом сведока Пантић Милана, Властимира, Радојке и Жељка Пантића. Међутим, оштећени Зијо Рибих не зна који су га припадници јединице одвели до јаме, нити који су припадници јединице критичном приликом пуцали.

У погледу радње стајања у близини места на којем су цивили лишавани живота и чувања страже, која се опт. Алић Зорану, ставља на терет, суд налази да током поступка није доказано да је опт. Алић Зоран предузео радњу која му је стављена на терет.

Како је то образложено везано за догађаје у селу Скочић, чување страже подразумева поступање по нечијој наредби да се буде на одређеном месту – положају и са задатком да се „пази“. Опт. Алић Зоран је током целокупног поступка, чак и приликом давања одбране пред истражним судијом и на главном претресу дана 18.04.2011. године, који део одбране је суд оценио као искрен и веродостојан, био доследан у погледу тога да није чувао стражу и да није имао од кога да чува стражу. Он је код истражног судије детаљно описао критични догађај када су од стране јединице којој је он припадао лишени живота Роми у селу Шетић. Тада је навео да му се у близини рупе „Трцко“ обратио рекавши да је Сима или неко други рекао да изађу из камиона он, Златан и још један и да буду 10-15 метара на том путу, а током самог догађаја он се окренуо и запалио цигару и није могао да види убиства јер су се дешавала испред камиона.

Према становишту суда присуство оптуженог Алића у близини места на којем се критични догађај одиграо не може сам по себи представљати његов битан допринос извршењу убистава која су се, како је то утврђено, неспорно догодила. Из изведених доказа не може се

утврдити због чега и од кога би том приликом опт. Алић са још два НН припадника чувао стражу, а свакако да би чување страже и задатак да се „пази“ морао подразумевати знатно озбиљнији и опрезнији однос према таквом задатку, од пуког стајања у близини са запаљеном цигаретом. Према становишту суда нема доказа из којих се може несумњиво закључити ни да је код опт. Алића постојала свест о заједничком деловању, те да је исти прихватио своју улогу у предметном догађају, саглашавајући се са радњама осталих припадника јединице, а у намери да то дело буде извршено, тим пре што из исказа опт. Алића пред истражним судијом произилази да исти није био ни у ситуацији да било шта пита везано за тренутна догађања, јер да је нешто проговорио можда би и он „ту“ завршио.

Суд није прихватио накнадно измењену одбрану опт. Алић Зорана, да је изашао из камиона пар километара после Малешиха и да се вратио у Малеших, налазећи да је оваква одбрана срачуната на избегавање кривичне одговорности, а ничим није доведена у сумњу његова одбрана дата пред истражним судијом и на главном претресу 18.04.2011. године, када је детаљно, јасно и прецизно описао критични догађај.

Дакле из одбране опт. Алић Зорана произилази само да је јединица „Симини четници“ извршила убиства Рома, али не и које радње је свако од оптужених предузео.

Тужилац тврдњу да је опт. Ђурђевић Зоран учествовао у догађају у месту Хамзићи, заснива на одбрани опт. Алић Зорана, исказу сведока Рибих Зије, те сведочењем оштећене „Алфа“.

Међутим по становишту суда, из цитираног дела одбране опт. Алић Зорана, којој је суд у том делу поверовао, као јасној, логичној и недвосмисленој, а у којој оптуженог Ђурђевић Зорана ни на који начин не повезује са местом где су лишени живота Роми, као и из осталих изведених доказа, током поступка није могло бити утврђено на несумњив начин да је опт. Ђурђевић Зоран учествовао у догађају у месту Хамзићи, нити да је предузео било коју радњу која је за последицу имала лишење живота 27 цивила и рањавање опт. Рибих Зија.

Оштећена „Алфа“ која у погледу наведеног догађаја има посредна сазнања, навела је да су се након догађаја у Скочићу камионом довели у Малеших где је Сима наредио да она и њене братанице „Бета“ и „Гама“ изађу из камиона. Приликом испитивања од стране истражног судије навела је да када су се војници вратили, сви су били кржави, одећа им је била кржава и донели су код ње одећу да им чисти, а потом истиче да су сви били кржави, али да то није видела, већ је претпоставила Зоран из Шапца јој је донео крвав нож да опере, а на главном претресу дана 24.04.2012. године је допунила исказ тако што је навела да је „Зорана

из Шапца“ видела сат «Сеико 5» њеног братанца Еседа, који иницијално није спомињала.

На главном претресу дана 20.03.2015. године, објаснила је да је сат препознала јер је био чувен, био је округао као „колач“ и није имао каиш, него наруквицу. Мисли да је била метална, али се не сећа које боје.

Оштећена «Бета» је на главном претресу дана 17.10.2012. године навела да је видела «Медин» или «Арифов сат» на неком борцу, а тек након што су јој предочени напред изнети наводи сведока ошт. «Алфа» навела је да је тачно да је то био Еседов сат.

Првенствено ценећи исказ оштећене „Алфа“ у наведеном делу, суд налази да је исти нејасан, непоуздан и противуречан сам себи, јер оштећена наводи да су војници по повратку били кржави и донели су јој униформе на прање, а потом истиче да она није видела да су били кржави већ то претпоставља, па се код оваквих измена у исказима у погледу битних чињеница, из истог не може утврдити да ли су и који су припадници јединице критичном приликом по повратку са лица места имали кржаве униформе. Такође, ценећи цитиране исказе сведока ошт. „Алфа“ и „Бета“, у делу у којем наводе да су на неком од припадника јединице видели њима познат сат, суд налази да су ти делови исказа међусобно несагласни и противуречни, па им суд у том делу није поверовао. Ово стога што оштећена „Бета“, не зна ко је „Зоран из Шапца“ (о чему ће у даљем току образложења бити речи), наводи да је на неком од бораца видела „Медин“ или Арифов сат, а не Еседов, док оштећена „Алфа“, која сат описује врло неодређено, непрецизно и уопштено („Сеико 5“, округао као „колач“), наводи да је на „Зорану из Шапца“ видела сат њеног рођака Еседа.

Суд налази да је исказ оштећене „Алфа“ у делу у којем описује изглед сата нејасан, непрецизан, непоуздан и неконзистентан, нарочито имајући у виду да оштећена „Алфа“ у свом исказу датом пред истражним судијом ни не спомиње постојање сата њеног рођака Еседа на руци Зорана из Шапца, већ то сазнање износи тек на главном претресу.

Овакви искази сведока који у вези предметног догађаја имају само посредна сазнања, а који нису ни међусобно сагласни, јасни и недвосмислени не указују суду несумњиво да је опт. Ђурђевић Зоран предузео радње које су му под тачком 2 оптужног акта стављене на терет.

Уколико би се и прихватили наводи заштићеног сведока „Алфа“ у делу у којем је навела да је Зоран из Шапца након критичног догађаја носио сат неког од убијених рођака оштећених, по становишту суда таква околност не указује нужно и несумњиво на чињеницу да их је то лице лишило живота или предузело било коју радњу у том циљу.

Имајући у виду напред изнето суд је нашао да нема доказа који би на несумњив начин указали да су оптужени Алић Зоран и Ђурђевић Зоран предузели радње које су им стављене на терет у погледу догађаја у селу Шетић.

**Место Малешиић - нечовечно поступање
-тачка 3 изреке пресуде-**

Под тачком 3 оптужног акта, овде *оптуженима Богдановић Дамиру, Шевић Ђорђу, Ђурђевић Зорану, Алић Зорану, Гаврић Томиславу и Ђекић Драгани* стављено је на терет да су у периоду од 12.07. до 01.10.1992. године, заједно са сада пок. Стојановић Зораном и другим НН припадницима јединице "Симини четници", неовлашћено у кућама у Малешиићу држали оштећене "Алфа", "Бета" и "Гама", где су их приморавали да им спремају храну, да перу њихову одећу и униформе, чисте обућу и да чисте куће где су били смештени, и то од почетка боравка у Малешиићу оптужени Шевић, Ђурђевић, Алић и Ђекић, а од друге половине августа месеца 1992. године, опт. Богдановић Дамир и Гаврић Томислав, који су се саглашавали са издатим наредбама других припадника јединице, такође приморавали оштећене да врше напред наведене радње, па је тако опт. Ђурђевић Зоран приморавао ошт. "Алфа" да пере његову крваву униформу и његов крвав нож, док је опт. Богдановић Дамир приморао ошт. "Алфа" да пере његову униформу, те су на тај начин оптужени према оштећенима "Алфа", "Бета" и "Гама" нечовечно поступали.

Наиме, правни стандарди у погледу радњи нечовечног поступања подразумевају предузимање намерне радње или пропуштања, тј. радње која је објективно гледано смишљена, а не случајна, а која наноси *тешку* душевну или телесну патњу или повреду или представља *озбиљан* насртај на људско достојанство (пресуда Претресног већа у предмету „Челебић“ из 1998. године IT -96-21; пар.543; пресуда Претресног већа у предмету „Кордић и Черкез“ из 2001. године IT 95-14/2; пар.256).

Током овог поступка суд је нашао да нема доказа да је опт. Богдановић Дамир нечовечно поступао према оштећенима "Алфа", "Бета" и "Гама".

Оптужени Богдановић Дамир је у својој одбрани навео да је све време боравка, од Малешиића, па до одласка из Дрињаче за Србију сам прао униформе, а претпоставља да су и остали прали сами униформу, али о томе није водио рачуна. Истакао је његову униформу, панталоне и кошуљу нико није дирнуо.

Сведок ошт. "Алфа" је у свом исказу датом током претходног поступка везао за опт. Дамира Богдановића навела да мисли да је опт.

Дамир Богдановић био у Скочићу и у камиону заједно са осталим припадницима јединице, али да не може да определи шта је радио у Хамдијиној кући. Даље наводи да је он никада није силовао, нити ју је ударао, малтретирао или мучио. Није видела да је опт. Богдановић Дамир пред њом икога ударио, а био је у Малешићу све време њеног боравка. На главном претресу дана 24.04.2012. године поновила је да је из "Симине" јединице у Скочићу био и Богдановић Дамир, а на предочавање да је у истрази рекла да *мисли* да је тамо био Богдановић Дамир, изјавила је да *тврди* да је био и да мисли да она то није изјавила у истрази. Истакла је да Богдановић Дамир никада није био груб према њој и није је силовао. Он је држао магацин и од њега је добијала храну коју су после спремале. Ако јој је нешто требало, нпр. шећер, кафа, брашно, тражила је од њега и он јој је то давао. Наводи да му је прала одећу. На главном претресу дана 24.09.2012. године поновила је да је Дамир није силовао, није мучио и није дирао. Након што су јој предочени њени ранији наводи „Алфа” је изјавила да *није сигурна*, али јој се чини да је опт. Дамир Богдановић био у Скочићу. Први пут га је видела у Малешићу када су се сви окупљали да иду у акцију, али не зна тачно ког дана, може бити 10-15 дана од њеног доласка у Малешић, а прво јутро га није видела, јер је била у једној кући. Након што јој је предочено да је на записнику о саслушању од 10.03.2010. године рекла да га је видела одмах сутрадан ујутро, кад су дошли из Скочића у Малешић, „Алфа” је рекла да не може да се сети, да није сигурна. Углавном, у Малешићу је сигурно био. На главном претресу дана 20.03.2015. године навела је да је Богдановић Дамир никада није тукао.

Сведок ошт. "Бета" је у свом исказу датом током поступка, везано за опт. Дамира Богдановића, навела да је био у Малешићу. Не сећа се да ју је силовао. Њене рођаке јој се нису жалиле да им је у том периоду Дамир било шта лоше урадио. На главном претресу дана 25.04.2012. године и дана 17.10.2012. навела је да је Дамир Богдановић био и у Скочићу. Објаснила је да су морале да перу веш, да је прала њихове кржаве униформе. Радиле су као слуге, кувале. Дамир је није присиљавао да било шта ради за њега.

Сведок ошт. "Гама" је у свом исказу током поступка навела да је Богдановић Дамира видела први пут у Клиси, а није га видела нити у Скочићу, нити у Малешићу. Он је био са Вером (Муневером). Дамир је никада није тукао, силовао, угрожавао, нити јој је познато да је то урадио њеним рођакама. На главном претресу дана 26.04.2012. године оштећена "Гама" је навела да мисли да је Дамир био у Скочићу. Видела га је после два, три дана у кући у коју су касније дошли (Малешић), али мисли да је он био ту кад су "они" убијени. Након што јој је предочено да је пред истражним судијом изјавила да је Дамира први пут видела у Клиси, да га није видела у Скочићу ни у Малешићу, „Гама” је изјавила да је имала смртни случај у породици, те није била свесна шта говори, али да је

Дамира видела у Малешиху и није га видела у Скопиху. У Малешиху га није видела тај дан него после 10-15 дана. Будући да је више времена била у соби него у дворишту не зна тачно ко је био. Истакла је да је Богдановић Дамир није силовао, нити је малтретирао, угрожавао или мучио.

Суд је брижљиво ценио овакве исказе оштећених "Алфа", "Бета" и "Гама" па је нашао да су исти у великој мери противуречни како сами са собом, тако и међусобно у погледу чињенице где су оштећене први пут виделе опт. Богдановић Дамира, као припадника јединице "Симини четници", што је за суд било значајно за адекватну оцену веродостојности целокупних исказа оштећених, о чему ће даље бити речи.

Међутим, оно што је за суд битно је то да су све оштећене биле доследне, јасне, категоричне и међусобно сагласне у погледу тога да опт. Богдановић Дамир никада од оштећених није силовао, мучио, малтретирао, понижавао или угрожавао. Имајући у виду овако категоричне и међусобно сагласне исказе, који су у том делу поткрепљени и исказом сведока Сеније Бећиревић, суд их је прихватио и у том делу им поверовао. Наиме, и сведок Сенија Бећиревић која је у критичном периоду током боравка у Малешиху била у истој позицији као и заштићене сведокиње, у свом исказу на главном претресу дана 19.03.2015. године, истиче коректно понашање опт. Дамира Богдановића према њој.

Код оваквих сагласних и недвосмислених исказа сведока у погледу понашања опт. Богдановић Дамира током боравка у Малешиху, а имајући у виду да је неспорно да се опт. Богдановић накнадно, тек половином августа 1992. године прикључио јединици, како је то наведено и у оптужном акту, када је већ успостављен одређен образац понашања према сведокињама које су кувале, прале веш и чистиле, суд налази да и уколико би се прихватио исказ ошт. "Алфа" да је она прала униформу оптуженог Богдановића, у конкретном случају нема доказа да је оптужени захтевао или наређивао оштећеној да пере његову униформу, а нема доказа ни да је таква радња код оштећене проузроковала тешке душевне патње или представљала озбиљан настрјај на људско достојанство.

Следствено наведеном, суд је у погледу радњи које се под овом тачком стављају на терет осталим оптуженима као радње нечовечног поступања стао на становиште да нема доказа да су такве радње код оштећених "Алфа", "Бета" и "Гама" проузроковале тешке душевне патње или представљале озбиљан настрјај на људско достојанство.

Оптужени Гаврић Томислав је у својој одбрани навео да је у Малеших дошао средином августа 1992. године, те истиче да током његовог боравка није видео да се према оштећенима „Алфа“, „Бета“ и „Гама“ нечовечно поступа, да их психички муче, односно да су силоване

и пребијене, да су принудно радиле, кувале, спремале, чистиле куће. Њему нико није прао ствари, сам је то радио.

Оптужени Шевић Ђорђе негирао је извршење кривичног дела и у току поступка бранио се ћутањем.

Оптужени Алић Зоран је у својој одбрани навео да жене које су биле заробљене у Малешићу нису за све њих спремале храну, те је објаснио да су можда спремале онима под чијом су командом биле. На пример, „тетка“ је била под „Трцковом“ командом, па је морала њему и његовој „клапи“ да спрема.

Оптужени Ђурђевић Зоран је износећи своју одбрану везано за догађања у селу Малешић навео да не зна да ли је оштећене неко силовао, малтретирао, да их је терао да играју по столу, приморавао да перу, пеглају и чисте.

Оштећена "Алфа" у својим исказима које је дала током овог поступка, између осталог, наводи да је прала униформе, мајице и панталоне, чистила, кувала и спремала храну како је ко захтевао, а након акције морала је да буде за све спремљена храна. Зорану из Шапца морала је да пере и крвави нож. Она је била главна за припремање хране, а када су се припадници јединице враћали из акције доносили су нешто од хране, па је она пржила месо, спремала палачинке и правила крофне. На главном претресу 24.09.2012. године навела је да је с времена на време морала да кува, а јединица је добијала храну у казанима који су доношени. На главном претресу дана 20.03.2015. године навела је да њима нико није бранио да једу када су спремале храну.

Оштећена "Бета" је у својим исказима датим током поступка навела да су кувале, али мисли да то није било свакодневно, а храну су доносили четници, не зна одакле. Чистила је и прала на руке веш и униформе када би они бацили ствари у каду и рекли им да је то за прање.

Оштећена "Гама" је у претходном поступку навела да су имале задужења да им перу "хаљине", да им кувају, чисте, а опт. Зоран Стојановић ју је терао да чисти пушке. Оштећеној "Гама" је предочено да је њена тетка "Алфа" рекла да кад су их оставили у Малешићу, да су неки од њих тражили да им оперу ножеве односно одело које је било крваво, након чега је оштећена изјавила да није видела када су дошли да има крви, није прала тада, а овакве наводе потврдила је и на главном претресу 26.04.2012. године када је истакла да никада није прала крваву униформу, нити кржаве ножеве.

Сведок Сенија Бећиревић је на главном претресу пред овим судом дана 19.03.2015. године навела да су у кући у којој је она боравила у

Малешућу, Муневера, покојна Дина и она спремале палачинке, ишле по кућама и тражиле млека да им дају да спремају јела. Наводи могле су да спремају, а могле су и да не спремају ништа, јер су доносили храну из команде и делили конзерве. Морале су да перу униформе и спремају. Било је и оних којима није прала униформу, али не може да се сети коме.

Оцењујући исказ заштићених сведокиња „Алфа“, „Бета“ и „Гама“, може се утврдити да су искази сведока крајње уопштени у описивању да су прале униформе и кувале, наводећи да су то чиниле како је ко захтевао, те да су бацали ствари у каду и рекли би им да је то за прање, при чему у својим исказима не истичу да су их на тако нешто приморавали оптужени Гаврић Томислав, Шивић Ђорђе, Алић Зоран, Ђурђевић Зоран, нити Ђекић Драгана. С тим у вези поред овде оптужених у јединици „Симини четници“, било је више бораца, како заштићени сведок „Алфа“ наводи, било их је око 20-так, те суд налази да нема доказа да су их управо овде оптужени приморавали да им спремају храну, да перу њихову одећу и униформу, да чисте обућу и да чисте куће где су били смештени.

Суд је ценећи исказ оштећене „Алфа“ у делу у коме је навела да је опт. Ђурђевић Зоран терао да пере крвави нож, пре свега имао у виду неконзистентност њеног исказа током овога поступка, које је суд детаљно образложио, те налази да је и у овом делу њен исказ непоуздан, неубедљив, непоткрепљен ниједним од изведених доказа током поступка, па га и није прихватио као истинит.

Из цитираних исказа заштићених сведокиња „Алфа“, „Бета“ и „Гама“, који су у том делу сагласни, јасни и недвосмислени, те потрепљени исказом сведока Сеније Бећиревић, суд је утврдио да су заштићени сведоци Алфа“, „Бета“ и „Гама“ током боравка у Малешућу заиста биле приморане да повремено кувају храну, перу одећу и чисте куће у којима су живеле, али из оваквих исказа суд није могао да изведе несумњив закључак да су их управо овде оптужени приморавали да им спремају храну, да перу њихову одећу и униформу, да чисте обућу и да чисте куће где су били смештени.

Уколико би суд и прихватио тезу тужиоца да су заштићене сведокиње „Алфа“, „Бета“ и „Гама“ биле приморане на напред наведене радње од стране оптужених Гаврић Томислава, Шивић Ђорђа, Алић Зорана и Ђурђевић Зорана и Ђекић Драгане, по становишту овога суда нема доказа да су такве радње код оштећених проузроковале тешке душевне патње или представљале озбиљан насртај на људско достојанство.

По становишту овог суда не може свака радња која је предузета према оштећенима, а у околностима у којима су се налазили оштећене, представљати нечовечно поступање, већ је неопходно да се предузму

значајан ниво окружности и узрочно-последично доведу до тешких душевних патњи код оштећених, што у овом конкретном случају није доказано.

Код постојања околности да су оштећене повремено спремале храну, правиле палачинке и крофне и да им, како то наводи ошт. „Алфа“ нико није бранио да једу када су спремале храну, да су прале туђу одећу, при чему је логично да су у датим условима свакако морале да перу и сопствену одећу, те да су водиле рачуна о чистоћи кућа у којима су и саме боравиле, по становишту овог суда нема доказа да су такве радње довеле до тешких душевних патњи.

***Село Малешин – повреда телесног интегритета и силовања –
тачка 3 изреке пресуде***

Под тачком 3. оптужног акта, *опт. Алић Зорану, Ђурђевић Зорану и Ђекић Драгани* стављено је на терет да су оштећене „Алфа“, „Бета“ и „Гама“ тукли у више наврата, рукама, ногама и разним предметима повређујући њихов телесни интегритет, и то тако што су оштећену „Алфа“ тукли *опт. Алић Зоран*, ногама и са цеви од ручног бацача по леђима, а оптужени *Ђурђевић Зоран*, рукама по стомаку, док је оштећену „Гама“ тукла *пт. Ђекић Драгана* пушком по разним деловима тела и рукама по лицу. Такође, *опт. Ђурђевић Зорану* је стављено на терет да је оштећене „Алфа“, „Бета“ и „Гама“ сексуално понижавао нарочито увредљивим поступцима, тако што је приморавао оштећене „Бета“ и „Гама“ да голе шетају по столовима, а оштећеној „Алфа“ је претио да мора његову сперму попити из чаше. Надаље, под овом тачком оптужнице оптуженима *Ђурђевић Зорану, Алић Зорану и Гаврић Томиславу* је стављено на терет да су у више наврата силовали *опт. „Алфа“*, док је *опт. Алић Зорану и Гаврић Томиславу* стављено на терет да су у више наврата силовали *опт. „Бета“*.

Ради утврђивања радњи које се под овом тачком оптужнице стављају на терет оптуженима *Ђурђевић Зорану, Гаврић Томиславу, Алић Зорану и Ђекић Драгани*, суд је претходно извршио детаљну анализу целокупних исказа заштићених сведока „Алфа“, „Бета“ и „Гама“, које је брижљиво ценио како саме за себе, тако и у међусобној повезаности, нарочито детаљно анализирајући исказ сведока оштећене „Алфа“, која је кључни сведок у овом поступку и која својим исказом у највећој мери инкриминише овде оптужена лица.

Детаљном анализом исказа заштићеног сведока „Алфа“ суд налази да је иста у погледу веома битних чињеница више пута мењала свој исказ, да је њен исказ непрецизан, нејасан, уопштен и променљив, и као такав неприхватљив.

Наиме, сведок „Алфа“ у свом исказу датом пред истражним судијом дана 10.03.2010. године, везано за догађања у селу Скочић навела је да је *опт. Богдановић Сима* њеном братанцу *Еседу* у дворишту *исекао полни орган*, да би након тога у свом исказу на главном претресу дана 24.04.2012. године навела да је том приликом видела да је „*Трчко*“ – Зоран из Лознице *Еседу одсекао полни орган*.

Иако ове радње нису стављене на терет оптуженима, значајне су код оцене веродостојности њеног исказа.

Надаље, сведок „Алфа“ у свом исказу пред истражним судијом наводи да је *опт. Шевић Ђорђе* силовао у кући у којој је боравила и није је водио нигде, док на главном претресу дана 24.09.2012. године драстично мења свој исказ сада категорички наводећи да је *опт. Шевић Ђорђе* није силовао.

Такође, ошт. „Алфа“ у истрази изјашњавајући се о лицима која су је силовала, између осталих за *Гаврић Томислава* наводи да „*није сигурна*, то не може да каже, то нека кажу други“, док на главном претресу дана 24.04.2012. године наводи да је њу и њену братаницу *силовао опт. Гаврић Томислав*, а након што јој је предочено да пред истражним судијом није споменула да ју је силовао опт. Гаврић, „Алфа“ је изјавила да је нико није питао.

Надаље, ошт. „Алфа“ у истрази, током испитивања наводи да је *опт. Богдановић Дамир* био у *Скочићу*, да би у даљем току испитивања навела „*мисли да је био, цело време је он био, није могла све да види ко је био у Хамдијиној кући*“. На главном претресу 24.04.2012. године, на предочавање ових навода истиче да *тврди да је био* и да мисли да то није рекла у истрази, а затим на главном претресу дана 24.09.2012. године, након предочавања претходних исказа, сада наводи да *није сигурна да је он био у Скочићу*. Такође, након што јој је на главном претресу 24.09.2012. године предочено да је на записнику о саслушању пред истражним судијом од 10.03.2010. године рекла да је *опт. Богдановић Дамира* видела *одмах сутрадан ујутру*, кад су дошли из Скочића у Малешић, „Алфа“ је рекла да не може да се сети, да није сигурна.

Свој исказ оштећена „Алфа“ није мењала само у различитим фазама кривичног поступка, већ и у оквиру једног истог исказа. Тако, ошт. „Алфа“ у свом исказу пред истражним судијом 10.03.2010. године описујући свој боравак у Малешићу наводи да су са њом у кући били *Лазић, Савић и Зоран из Лознице* и сви су је силовали, с тим што на изричито питање истражног судије објашњава да је *Зоран из Лознице* – „*Трчко*“, а у даљем току исказа наводи „*Зоран из Лознице, он је мали човек, није исто жењен, млади човек*“ и додаје „*Трчко није био са мном у кућу, Трчко је био са мојом братаницом*“.

Код овако драстичних измена у исказима сведока ошт. „Алфа“, нарочито у деловима у којима идентификује одређено лице као лице које је силовало, а затим наводи да је то лице није силовало, што у значајној мери доводи у питање кредибилитет овог сведока, те имајући у виду и друге истакнуте противуречности које доводе у питање веродостојност исказа овог сведока, суд је исказ сведока „Алфа“ ценио у склопу исказа друге две заштићене сведокиње, „Бета“ и „Гама“, које су такође током поступка више пута испитиване, па је нашао да је исказ сведока „Алфа“ у значајној мери противуречан и несагласан исказима сведокиња „Бета“ и „Гама“.

Наиме, *ошт. „Алфа“* је током поступка посебно издвајала и апострофирала лица која су према њој била изузетно брутална, те је истакла сада пок. Стојановић Зорана као лице од којег је највише добијала батине и који ју је силовао, Грујића зв. „Груја“ који јој је пуштао порниће и силовао је, као и Зорана из Шапца који се сексуално иживљавао над њом и њеним братаницама, терао их да шетају голе по столу и међусобно гледају како их он мучи. Доносио је на леђима њену млађу братаницу („Бета“) код ње и питао би је кога сада да **силује**. Доводио би и друге припаднике јединице, њих 3-4, да силују њену братаницу, шетала је гола, а она је **то** морала да гледа и терао је њене братанице да играју по столу.

Међутим, сведоци *ошт. „Бета“* и *„Гама“* овакве наводе у погледу поступања Зорана из Шапца не потврђују у својим исказима.

Наиме, *сведок ошт. „Бета“* у својим исказима током поступка је изричита да не зна ко је Зоран из Шапца, нити јој је познат Ђурђевић Зоран, а сећа се само једног војника из јединице који је био из Шапца и то је био Нешић Дејан. На главном претресу дана 17.10.2012. године изјавила је да се не сећа да су играле голе на столу.

Сведок ошт. „Гама“ истиче да је извесни припадник јединице са надимком „Јазо“ водио у „чичину кућу“ која је била мала и силовао ју је. Навела је да је у „белој кући“ њу и њену рођаку („Бету“) терао да голе играју на столу. „Јазо“ је био ту око 15-20 дана. Сваки дан су их силовали „Јазо“ и Грујић Раденко и они су били најгрубљи и најбруталнији. На главном претресу 26.04.2012. године навела је да је било више војника из Шапца. Она зна за „Гавру“ и Дејана. Није јој познато име Ђурђевић Зоран и не сећа се да је у јединици био „Зоран из Шапца“ са надимком Шабац.

Непоузданост исказа *ошт. „Алфа“* огледа се и у чињеници да је њен исказ у одређеним деловима демантован другим изведеним доказима.

Наиме, приликом испитивања пред истражним судијом дана 10.03.2010. године „Алфа“ наводи да је у Петковцима силовао Зоран из

Шапца и иживљавао се над њом и њеним братаницама на горе описан начин терајући их да играју голе по столовима, а њој је рекао да мора попити сперму из чаше. Међутим, неспорно је да је опт. Ђурђевић Зоран, односно Зоран из Шапца, након боравка у селу Малеших, напустио јединицу и није био у Клиси, Петковцима и Дрињачи. Исто тако, сведок „Алфа“ наводи да је и млађи Зоран из Лознице којег касније означава као Алић Зорана, био у Клиси, Петковцима и Дрињачи, што је демантовано са са неспорном чињеницом да је опт. Алић Зоран, такође, напустио јединицу након боравка у Малешиху.

Исказ сведока „Алфа“ у погледу врло карактеристичних дешавања која детаљно описује у својим исказима, није поткрепљен другим изведеним доказима.

Тако наводе ошт. „Алфа“ у погледу одређених врло специфичних дешавања у дворишту Хамдијине куће у Скочићу, не поткрепљују искази било кога од других испитаних сведока. Сведок ошт. „Алфа“ током поступка наводи да јој је пок. Богдановић Сима везао руке за ограду и силовао је, те да је видео да има два златна зуба, која јој је лично том приликом извадио клештима. Вилица јој се окренула. Када је улазила у камион сукња јој је била поцепана, а мајица и груди су јој биле кржаве. „Алфа“ такође наводи да је док је била везана чула пуцањ и да је једним метком убијен Ариф, чији леш је видела у камиону. Међутим, у погледу наведених догађања се у својим исказима не изјашњавају ни сведокиње „Бета“ и „Гама“, а наведени исказ је контрадикторан и исказу сведока Сеније Бећиревић.

Наиме, сведок „Бета“ која се такође, критичном приликом по њеним наводима налазила у дворишту Хамдијине куће, не наводи догађај у којем је наводно ошт. „Алфа“ силована и вађени су јој зуби, нити наводи да је Ариф убијен, а као лице које је убачено у камион означава претходно пребијеног „Меду“. Такође, ошт. „Бета“ је у свом исказу датом на главном претресу дана 25.04.2012. године навела да је по уласку у камион видела да се њена тетка „Алфа“ предала и ушла у камион, те истиче да није видела да је кржава, нити да има повреде.

Наводе сведока „Алфа“ у цитираном делу не покрепљује ни сведок „Гама“ која у свом исказу током истраге наводи да у камиону није видела да је неко био мртав и не зна да ли је у камиону било неко тело, те истиче да није приметила да је неко био повређен, нити да је било крви.

Такође, ни сведок Сенија Бећиревић која је била у контакту са сведокињама „Алфом“, „Бетом“ и „Гамом“ по њиховом доласку у Малеших, не поткрепљује напред цитиране наводе сведока „Алфа“. Тако, сведок Сенија Бећиревић у свом исказу на главном претресу дана 19.03.2015. године наводи да су њих у вечерњим часовима

Трчко и остали после једне акције, а том приликом није видела да је „Алфа“ повређена, била јој је поцепана блуза, али није била крвава.

Док је исказ сведока „Алфа“ контрадикторан сам са собом у погледу радњи силовања које се опт. Гаврић Томиславу стављају на терет, исказ овог сведока контрадикторан је и исказу сведока „Гама“. Тако ошт. „Алфа“ у свом исказу на главном претресу дана 24.09.2012. године наводи да јој се „Гама“ жалила да ју је опт. Гаврић силовао, с тим што она то није видела, док ошт. „Гама“ у својим исказима категорички тврди да је Гаврић није силовао.

Суд је, такође, са посебном пажњом ценио и детаљно анализирао исказе сведока „Бета“, па је нашао да је исти у највећој мери непоуздан, да је исказ у каснијим фазама поступка контрадикторан исказу из раније фазе, те да није у сагласности ни са другим изведеним доказима, па га није могао прихватити и на основу истог са сигурношћу утврдити радње које се овде оптуженима стављају на терет.

Наиме, *сведок „Бета“* у свом исказу пред истражним судијом дана 10.03.2010. године наводи да се сећа „Гавре“ који их је заробио у Скочићу. Описује га „низак, мало крупнији, бео, при чему не мисли на седу косу, напред мало ћелав и имао је од 30-35 година“, при чему не истиче његову врло битну карактеристику – да исти муца приликом говора. Даље наводи да је „Гавра“ изашао из камиона у Малешићу и да ју је он у кући у коју су дошли, први силовао. Истиче да је „Гавра“ пуно мучио њену тетку („Алфа“).

На главном претресу дана 25.04.2012. године *оштећена „Бета“* је у погледу наведеног драстично изменила свој исказ сада наводећи да Гаврић Томислав није био у Скочићу, али поново наводећи да је он силовао у Малешићу, те сада додајући да је исти мало муцао и није чисто причао. Након што јој је предочено да је код истражног судије изјавила да је он пуно мучио њену тетку, „Бета“ је изјавила да је мучио Сену, а њену тетку и њу је силовао, али је није тукао. Након што јој је предочена њена изјава да је он први силовао „у ту кућу“, изјавила је да је Богдан први силовао, а они су били сви ту и редом су је силовали. Након што су јој на главном претресу дана 25.04.2012. године предочени и наводи код истражног судије да је Гавра први силовао у кући у Малешићу и напред цитирани наводи са главног претреса да се не сећа, оштећена „Бета“ је изјавила прво да се не сећа, а онда да је тако било. Навела је да је у Скочићу прво на њој био Богдан, али да се она вртела и није дала, а онда је дошао „Гавра“ и рекао „пусти да видиш шта ја могу“. Овакав исказ сведока „Бета“ не само што је нејасан и двосмислен, већ је и у супротности са другим доказима изведеним током овог поступка. Првенствено током поступка је из потврде Одељења за извршење кривичних санкција Општинског суда у Шапцу, број ИК.41/91 од

04.12.2009. године утврђено да се опт. Гаврић Томислав у време боравка јединице у Скочићу и дела боравка у Малешићу налазио на издржавању казне затвора у КПЗ Пожаревац, и то све до 13.08.1992. године, након чега се придружио јединици Симини четници, па самим тим није могао предузети радње које описује сведок „Бета“ у свом исказу, како у селу Скочић, тако и по доласку јединице у село Малешић. Такође, исказ сведока „Бета“ контрадикторан је са наводима сведока „Алфа“ која је на главном претресу дана 20.03.2015. године изјавила да јој Гаврић Томислав ништа нажао није направио и никад руку на њу [REDACTED] и исказом сведока Сеније Бећиревић која је садашња [REDACTED] и која на главном претресу дана 19.03.2015. године истиче да јој је долазак Гаврића у јединицу био једини спас у животу, да он није био агресиван, да је увек викао немојте их дирати и доносио им храну, те да јој је пружио заштиту тако да више није било туча и силовања.

Суд је ценио околност да је сведок Сенија Бећиревић [REDACTED] [REDACTED], али је нашао да ова околност сама по себи не значи да сведок Сенија Бећиревић не говори истину.

Надаље, и друге значајне контрадикторности у исказу сведока „Бета“ у погледу лица која су је силовала и њено непрецизно казивање, за суд је било од значаја приликом оцене исказа овог сведока и довођења у питање њеног кредибилитета.

Тако, сведок „Бета“ у свом исказу пред истражним судијом, везано за лица која су је силовала у Малешићу, наводи да су то учинили Богдан, Али, Симо, Зоран, Рајо, Драганин момак, Савкић и Гавро, док на главном претресу дана 17.10.2012. године наводи да је нису силовали Симин син, Рајко и Мркоња, а да су је силовали Богдановић Сима, Стојановић Зоран звани Трчко, Гаврић Томислав звани Гавра и Али. На поменутом главном претресу изменила је свој исказ сада наводећи да мисли да је Драганин момак није силовао, а након што су јој на главном претресу предочени њени наводи из истраге у погледу лица која су је силовала, „Бета“ је изјавила да није рекла да су је силовали и да не зна ко је „Рајо“.

Сведок „Бета“ је током поступка драстично мењала исказ и у погледу радњи опт. Драгане Ђекић. Тако је сведок „Бета“ у свом исказу пред истражним судијом навела да је плава Драгана тукла, да би на главном претресу у битном изменила свој исказ сада категорично наводећи да је Драгана никада није ударила, да је била рањена и лежала у кревету, била је мало љута, али је никада није ударила. Након што су јој предочени наводи из истраге сведок „Бета“ је рекла да се не сећа да је то рекла.

Исказ сведока „Бета“ контрадикторан је изведеним доказима и у погледу њеног изјављивања везано за Богдановић Дамира. Тако, сведок

„Бета“ у свом исказу у истрази и на главном претресу дана 17.10.2012. године, наводи да је Симин син (Дамир) био у Скочићу, али не зна шта је радио, а како је то већ раније наведено у овом поступку је неспорно да Богдановић Дамир није био у јединици приликом њеног боравка у Скочићу, већ се истој придружио накнадно половином августа 1992. године за време боравка у Малешићу.

Такође, исказ сведока „Бета“ је у супротности са неспорним чињеницама и везано за њено изјашњавање у погледу радњи опт. Алић Зорана. Тако сведок „Бета“ у истрази везано са силовања у месту Скочић наводи да су је у кући на спрату силовали Богдан и „Али“ и још неки који су били са њима још 7 дана и након тога отишли за Србију или погинули, али за Богдана и „Али“ се сећа добро зато што су они до краја били са њима. Овакав исказ демантован је са неспорном чињеницом да је опт. Алић Зоран, такође, након боравка у Малешићу напустио јединицу и није био заједно са заштићеним сведокињама до краја њиховог боравка на простору БиХ.

Након брижљиве и свестране анализе свих изведених доказа, нарочито исказа оштећених заштићених сведокиња „Алфа“ и „Бета“, које је суд ценио са свим исказаним контрадикторностима, према становишту овог суда из изведених доказа се не може са несумњивом сигурношћу утврдити да је опт. Ђурђевић Зоран предузео радње сексуалног понижавања оштећених нарочито увредљивим поступцима, као и силовања и повреду телесног интегритета, ниги се ван сваке сумње може утврдити да су опт. Алић Зоран и Гаврић Томислав силовали опт. „Алфа“ и „Бета“, као и да је опт. Алић Зоран повређивао телесни интегритет опт. „Алфа“.

Опт. Гаврић Томислав је у својој одбрани током поступка негирао радње силовања које су му стављене на терет наводећи да он није видео да су оштећене на било који начин мучене, пребијане и силоване.

Опт. Алић Зоран је током поступка негирао извршење радњи које му се под овом тачком стављају на терет наводећи да је у Малешићу Зоран „Трцко“ малтретирао „тетку“ и додао да су их поједини припадници јединице највероватније силовали, малтретирали су их и хтели су да их пољубе на силу. Нико пред њим није силовао ниједну од тих жена и ниједна му се није жалила на то да је силована.

Опт. Ђурђевић Зоран је, такође, негирао извршење радњи које су му стављене на терет наводећи да не зна да ли је оштећене неко силовао, малтретирао и терао их да играју по столу.

Оштећена „Алфа“ је у својим исказима Зорана из Шапца означавала као једно од лица које се према њој и њеним братаница

односило на најбруталнији начин. Навела је, између осталог, да се Зоран из Шапца сексуално иживљавао над њом и њеним братаницама, терао их да шетају голе по столу и међусобно гледају како их он мучи. Доносио је на леђима њену млађу братаницу („Бета“) код ње и питао би је кога сада да силује. Доводио би и друге припаднике јединице, њих 3-4, да силују њену братаницу, шетала је гола, а она је то морала да гледа и терао је њене братанице да играју по столу.

Суд је на несумњив начин из одбране опт. Ђурђевић Зорана утврдио да је лице које оштећена „Алфа“ означава као „Зоран из Шапца“, управо овде оптужени Ђурђевић Зоран, који се на главном претресу дана 24.09.2012. године и обратио оштећеној речима „Ја сам Зоран из Шапца“.

Наиме, оштећена „Алфа“ у погледу препознавања опт. Ђурђевић Зорана, није била прецизна и категорична, те је приликом предочавања фотографија у списима предмета на којима се налази опт. Ђурђевић (15/6 и 16/6) навела да би по лицу и очима рекла да је то Зоран из Шапца иако нема браду, док га је у једном моменту, на предочавање фотографије на којој се налази сведок Драган Јовић („Г“), заменила и рекла да је то „Зоран из Шапца“, а да би на предочавање фотографије из списка („А“) на којој се налазе два лица са береткама, од којих је једно опт. Ђурђевић Зоран, оштећена навела да јој је лице са беретком познато, али да није сигурна па неће да каже име. На главном претресу дана 24.04.2012. године за опт. Ђурђевића је рекла да јој је познат, али да не зна о коме се ради, да би на главном претресу дана 24.09.2012. године, тек након што је опт. Ђурђевић Зоран рекао „Ја сам Зоран из Шапца“ (стр.51 транскрипта аудио записа), оштећена „Алфа“ са сигурношћу навела „Ма ти си бре био, ти си био Зоран из Шапца“ (стр.61 транскрипта аудио записа).

Стога чињеница да оштећена „Алфа“ првобитно на оптуженог Ђурђевић Зорана није указала на препознавању, као на извршиоца радњи које су му стављене на терет, док је тек на главном претресу дана 24.09.2012. године, била сигурна да је управо овде опт. Ђурђевић Зоран критичном приликом био присутан, не може представљати несумњиво препознавање од стране оштећене „Алфа“, посебно ако се има у виду да је оштећена препознала оптуженог Ђурђевић Зорана и то чак након 20 година од наводног извршења кривичног дела.

Имајући у виду напред већ цитиране и детаљно анализирани контрадикторности, недоследности и нелогичности у исказима сведока „Алфа“, која радње опт. Ђурђевића смешта и на локацију на којој он уопште није ни био (Петковци), према ставу суда кредибилитет овог сведока је у највећој мери доведен у питање, те се само на исказу овог сведока не могу са сигурношћу утврдити радње које се опт. Ђурђевић Зорану стављају на терет.

Насупрот томе, сведок ошт. „Бета“ је током поступка била категорична да јој није познат Ђурђевић Зоран, нити лице Зоран из Шапца, и да се сећа само једног војника из јединице, који је из Шапца, и то Дејана Нешића. На главном претресу дана 17.10.2012. године изјавила је да се не сећа да су играле голе на столу.

Сведок ошт. „Гама“ истиче да је извесни припадник јединице са надимком „Јазо“ водио у „чичину кућу“ која је била мала и силовао ју је. Навела је да је у „белој кући“ њу и њену рођаку („Бету“) терао да голе играју на столу, при чему истиче да се то десило само једном и да њена тетка „Алфа“ није била ту, нити је чула да се „Алфи“ нешто тако догодило и никада јој се у том смислу није жалила. „Јазо“ је био ту око 15-20 дана. Сваки дан су их силовали „Јазо“ и Грујић Раденко и они су били најгрубљи и најбруталнији. На главном претресу 26.04.2012. године навела је да је било више војника из Шапца. Она зна за „Гавру“ и Дејана. Није јој познато име Ђурђевић Зоран и не сећа се да је у јединици био „Зоран из Шапца“ са надимком Шабац.

Имајући у виду напред изнето, односно чињеницу да исказ сведока „Алфа“ није поткрепљен било којим другим изведеним доказом, с обзиром на то да оптуженог Ђурђевић Зорана, односно како каже „Алфа“ — „Зорана из Шапца“, не спомиње нити заштићени сведок „Бета“ нити заштићени сведок „Гама“, а које су према наводима сведока „Алфа“ били актери критичних догађаја, то суд налази да се само из исказа овог сведока чији је кредибилитет доведен у сумњу, не могу поуздано и недвосмислено утврдити одлучне чињенице, па је донео одлуку као у изреци пресуде налазећи да нема доказа да је опт. Ђурђевић Зоран извршио радње силовања, повреде телесног интегритета и сексуалног понижавања оштећених нарочито увредљивим поступцима, које су му стављене на терет.

Надаље, суд није могао да на поуздан, јасан и недвосмислен начин утврди радње опт. Гаврић Томислава и Алић Зорана предузете према оштећенима „Алфа“ и „Бета“ имајући у виду да су искази сведока „Алфа“ и „Бета“ недоследни, непрецизни, променљиви, нејасни и противуречни, како сами себи, тако и осталим изведеним доказима.

Наиме, исказ сведока ошт. „Алфа“ карактеришу измене у погледу веома битних чињеница везано за радњу силовања предузету од стране опт. Гаврић Томислава. Тако сведок у истрази изјашњавајући се о лицима која су је силовала, за Гаврић Томислава наводи да „није сигурна, то не може да каже, то нека кажу други“, док на главном претресу дана 24.04.2012. године наводи да је њу и њену братаницу силовао опт. Гаврић Томислав, а након што јој је предочено да пред истражним судијом није споменула да ју је силовао опт. Гаврић, „Алфа“ је изјавила да је нико није питао. Суд налази да управо појашњење заштићеног сведока „Алфа“ не

одговара истини, јер у истрази изјашњавајући се о лицима која су је силовала, није навела оптуженог Гаврић Томислава као лице које је критичном приликом силовало.

Исказ заштићеног сведока „Алфа“ карактеришу измене, непрецизности и нејасноће, и у погледу осталих лица за која наводи да су је силовала у Малешиху, а што доводи у сумњу да је ова радња предузета од стране опт. Алић Зорана. Тако се заштићени сведок „Алфа“ у свом исказу пред истражним судијом 10.03.2010. године врло нејасно, контрадикторно и непрецизно изјашњава у погледу лица која су је силовала у Малешиху, наводећи да су са њом у кући били Лазих, Савкић и Зоран из Лознице и сви су је силовали, с тим што на изричито питање истражног судије објашњава да је Зоран из Лознице - „Трчко“ (пок. Стојановић Зоран), да би након тога у истом исказу рекла да „Трчко није био са мном у кућу, Трчко је био са мојом братаницом“, а затим дала опис Зорана из Лознице „мали човек, није исто жењен, млади човек“, а који опис делимично одговара опису опт. Алић Зорана.

Надаље, сведок „Алфа“, у истрази, за лице које спомиње као Зоран из Лознице, а затим и као „мали Зоран“ које је носило минђушу, за које касније наводи да се ради о опт. Алић Зорану, истиче да је био у Петковцима и том приликом је категорично изјавила да је то лице тада силовало. Овакав исказ је у потпуности демантован са неспорном чињеницом да је опт. Алић Зоран напустио јединицу након боравка у Малешиху, те да није био присутан критичном приликом у Петковцима.

Након тога сведок „Алфа“ поново мења свој исказ на главном претресу дана 24.04.2012. године, и за опт. Алић Зорана каже да мисли да није био у Петковцима. Такође на истом главном претресу оптуженом Алић Зорану додаје одређене радње о којима се није изјашњавала приликом давања исказа у истрази, те тако наводи да је тукао са зољом описујући „оно као чуњак што има преко леђа, што се шпорет ложи, зелено“, а затим у свом исказу 24.09.2012. године поново не спомиње догађај у којем је опт. Алић Зоран тукао зољом.

Такође на главном претресу 24.09.2012. године, оштећена „Алфа“ поново мења свој исказ тако што сада наводи да је оптужени Алић Зоран био у Клиси, али није био у Петковцима и Дрињачи.

Надаље, анализирајући исказ сведока оштећене „Алфа“, суд налази да је исти контрадикторан исказу сведока опт. „Гама“ у погледу веома битне чињенице.

Тако, „Алфа“ у свом исказу на главном претресу дана 24.09.2012. године наводи да јој се „Гама“ жалила да ју је опт. Гаврић силовао, с тим што она то није видела. Овај део исказа у потпуности је демантован

исказом сведока „Гама“ која је изјашњавајући се у погледу лица која је нису силовала на главном претресу дана 26.04.2012. године, била категорична у погледу чињенице да је опт. Гаврић Томислав није силовао, а који исказ је суд прихватио као јасан и истинит налазећи да оштећена „Гама“ у погледу ове чињенице није имала разлога да се неистинито изјашњава.

Затим, анализирајући исказ сведока „Бета“, суд налази да исти карактеришу измене у погледу веома битних чињеница које се тичу лица која су извршила њено силовање. Иако се не ради о свим лицима која су оптужена у поступку пред овим судом, исказ је и у том делу био за суд значајан ради оцене веродостојности целокупног исказа овог заштићеног сведока.

Тако, сведок „Бета“ у свом исказу пред истражним судијом, везано за лица која су је силовала у Малешићу, наводи да су то учинили Богдан, Али, Симо, Зоран, Рајо, Драганин момак, Савкић и Гавро, док на главном претресу дана 17.10.2012. године наводи да је нису силовали Симин син, Рајко и Мркоња, а да су је силовали Богдановић Сима, Стојановић Зоран звани Трчко, Гаврић Томислав звани Гавра и Али. На поменутом главном претресу изменила је свој исказ сада наводећи да мисли да је Драганин момак није силовао, а након што су јој на главном претресу предочени њени наводи из истраге, у погледу лица која су је силовала, „Бета“ је изјавила да није рекла да су је силовали и да не зна ко је „Рајо“.

Надаље, заштићени сведок „Бета“ у свом исказу пред истражним судијом дана 10.03.2010. године означава „Гавру“ као лице које их је заробило у Скочићу и описује га не наводећи његову веома битну личну карактеристику, да исти муца приликом говора, те додаје да је „Гавра“ изашао из камиона у Малешићу и да ју је он у кући у коју су дошли, први силовао. На главном претресу дана 25.04.2012. године оштећена „Бета“ је изменила свој исказ сада наводећи да Гаврић Томислав није био у Скочићу, али поново наводећи да је он силовао у Малешићу и додајући да је исти мало муцао и није чисто причао, а о чему се није изјашњавала у истрази. Након што јој је предочено да је код истражног судије изјавила да је „Гавра“ први силовао „у ту кућу“, изјавила је да је Богдан први силовао, а они су били сви ту и редом су је силовали. Навела је да је у Скочићу прво „на њој био Богдан“, али да се она вртела и није дала, а онда је дошао „Гавра“ и рекао „пусти да видиш шта ја могу“.

Овакав исказ заштићеног сведока „Бета“ не само што је нејасан, непрецизан и двосмислен, већ је и у супротности са другим доказима изведеним током овог поступка. Првенствено током поступка је из потврде Одељења за извршење кривичних санкција Општинског суда у Шапцу, број ИК.41/91 од 04.12.2009. године утврђено да се опт. Гаврић Томислав у време боравка јединице у Скочићу и дела боравка у

Малешиху, налазио на издржавању казне затвора у КПЗ Пожаревац, и то све до 13.08.1992. године, након чега се придружио јединици „Симини четници“, па самим тим није могао заробити оштећене заштићене сведокиње у Скочићу, нити извршити радње силовања одмах по доласку јединице у село Малеших, што у свом исказу описује сведок „Бета“.

Такође, у погледу радњи силовања које се опт. Алић Зорану стављају на терет сведокиња „Бета“ је у истрази навела, а при таквим наводима остала и на главним претресима 25.04.2012. године, као и 17.10.2012. године, да су је Богдан и „Али“ силовали у Скочићу и у Малешиху, с тим што истиче да се за њих сећа добро зато што су они до краја били са њима, а овај део исказа контрадикторан је са неспорном чињеницом да је опт. Алић Зоран након боравка у Малешиху напустио јединицу и није био заједно са заштићеним сведокињама до краја њиховог боравка на простору БиХ.

Надаље, делови исказа сведока „Бета“ су у битном контрадикторни деловима исказа сведока „Алфа“, као и сведока Сеније Бећиревић. Тако заштићени сведок „Бета“ у свом исказу пред истражним судијом дана 10.03.2010. године истиче да је „Гавра“ пуно мучио њену тетку „Алфа“, а на главном претресу дана 25.04.2012. године након што јој је предочено да је код истражног судије изјавила да је он пуно мучио њену тетку „Алфу“, „Бета“ је изјавила да је мучио Сену, а њену тетку „Алфу“ и њу је силовао, али је није тукао.

Насупрот напред наведеном исказу сведока „Бета“, сведок „Алфа“ је на главном претресу дана 20.03.2015. године изјавила да јој Гаврић Томислав ништа нажао није направио и никал руку на њу није полигао, док је сведок Сенија Бећиревић, која је [REDACTED], на главном претресу дана 19.03.2015. године истакла да јој је долазак Гаврића у јединицу био једини спас у животу, да он није био агресиван, да је увек викао немојте их дирати и доносио им храну, те да јој је пружио заштиту тако да више није било туча и силовања.

Ценећи исказе оштећених „Алфа“ и „Бета“ у контексту свих напред наведених нелогичности и недоследности нарочито у деловима у којима на озбиљан начин инкриминишу одређена лица у погледу недозвољених радњи, да би се након тога у погледу тих чињеница потпуно различито изјашњавале, те имајући у виду да оштећене у својим исказима инкриминишу опт. Гаврић Томислава и Алић Зорана за локалитете и период када они неспорно нису били на тим локалитетима, као и узимајући у обзир међусобне контрадикторности и несагласности са осталим изведеним доказима, суд је нашао да се на основу наведених исказа, без неке потпоре у другим изведеним доказима, не могу са сигурношћу и без сумње утврдити радње које се опт. Гаврић Томиславу и Алић Зорану стављају на терет.

Анализом свих изведених доказа суд је нашао да нема доказа да је опт. Драгана Ђекић извршила кривично дело ратни злочин на тај начин што је повређивала телесни интегритет ошт. „Гама“.

Опт. Ђекић Драгана током поступка доследно је негирала повреду телесног интегритета ошт. „Гама“ наводећи да је апсурдно да неко каже да је она некога ударала, тукла ногама и рукама.

Оштећена „Гама“ наводи да је у некој акцији у коју су ишли Сима, „Трцко“ (окривљени Стојановић), Драгана (оптужена Ђекић), Раденко, Рајко и други чијих имена не може да се сети Драгана била рањена у ногу, као и „Тихи“ који је био у тешком стању. Имала је гипс и није могла „толико“ да се креће. Тада ју је и тукла. Наиме, морали су да је служе, да јој доносе да врши нужду, тражила је да је воде да иде у WC, а када би одбиле онда би их ударала пушком. Објаснила је да је могла да се подигне и да узме пушку, а до WC није могла да иде. Наиме, она је оштећене више пута малтретирала и пре рањавања зато што су одбијали са неким да иду да „спавају“. Рекла је да то тако мора да буде и да иду. Када је рањена рекле су јој да јој тако и треба зато што их је малтретирала, па је онда узимала пушку и ударала их. Кад се мало излечила Драгана је напустила јединицу.

Суд исказу оштећене „Гама“ није поверовао пре свега имајући у виду да њен исказ није сагласан ниједном другом изведеном доказу.

Наиме, ошт. „Алфа“ у свом исказу пред истражним судијом дана 10.03.2010. године описује Драгану из Руме као млађу, плаву жену која је све време била са оптуженим Шевићем и њеном братаницом у другој кући. На главном претресу 24.09.2012. године истакла је да опт. Драгана Ђекић њу није тукла, што је поновила и на главном претресу дана 20.03.2015. године, када је рекла да њу Драгана није дирала.

Ошт. „Бета“ у свом првом исказу датом пред овим судом навела је да је „шлава Драгана њену косу секла и њу исто тукла“, док на главном претресу дана 25.04.2012. године наводи да је Драгану видела први пут у Скочићу како стоји у дворишту са пушком, те истиче да није никога ударала. Поновила је затим да је Драгана никада није ударала, да је била рањена и лежала је у кревету, била је мало љута, али је никада није ударала. Након што су јој предочени њени раније цитирани наводи из исказа датог пред истражним судијом, „Бета“ је изјавила да се не сећа да је то рекла, а након предочавања исказа оштећене „Гама“ која је изјавила да је ударала оштећене док је била рањена, „Бета“ је категорички поновила да њу није ударала.

Такође, сведок Сенија Бећиревић која је и сама била присутна приликом дешавања у селу Малеших у свом исказу датом пред овим судом на главном претресу дана 19.03.2015. године издвојила је опт. Драгану Ђекић као особу која се према њој добро понашала. Навела је да када је опт. Ђекић била рањена, она јој је помагала да среди санитар и одлази у тоалет и истакла да јој се никада ниједна од заштићених сведокиња није жалила да је Драгана увредила, ударила или на било који начин нечовечно поступила.

Оцењујући исказ оштећене „Гама“ у делу у коме је навела да је оптужена Ђекић Драгана тукла и њу и остале оштећене, да их је малтретирала, пушком ударала, суд овакав исказ није прихватио као истинит и поуздан из разлога што је из сагласних исказа оштећене „Алфа“ и сведока Сеније Бећиревић, несумњиво утврђено да их оптужена Ђекић Драгана није тукла. Из исказа сведока Сеније Бећиревић, чији исказ је суд прихватио као јасан, веродостојан и изричит, суд је несумњиво утврдио да јој се ниједна од заштићених сведокиња није жалила да их је Драгана увредила или ударила.

Имајући у виду наведене цитиране исказе, односно налазећи да је исказ оштећене «Гама» у погледу битних чињеница које се тичу повређивања телесног интегритета оштећених од стране опт. Драгане Ђекић, контрадикторан исказу опт. «Алфа», као и исказу сведока Сеније Бећиревић које наводе да их оптужена никада није телесно повредила, те променљивог исказа оштећене „Бета“ у делу у коме наводи да их је Драгана тукла, те потом наводи да их није тукла, суд налази да се на основу оваквих међусобно супротстављених и контрадикторних исказа не може на поуздан начин са сигурношћу утврдити да је опт. Драгана Ђекић предузела радње телесног повређивања, због чега је донета одлука као у изреци пресуде.

Став суда (In dubio pro reo)

Имајући у виду све напред изнето, више него очигледно је да сведоци „Алфа“ и „Бета“ у погледу одлучних чињеница на драстичан начин мењају своје исказе, те да су њихови искази у битним стварима контрадикторни и да у великој мери не постоји сагласност, већ значајна противуречност, због чега је суд нашао да цитирани делови исказа сведока оштећених „Алфа“ и „Бета“ у потпуности доводе у питање кредибилитет ових сведока, па суд њихове исказе у највећој мери није могао прихватити.

Поред изнетог суд је, такође, приликом оцене целокупних исказа сведока оштећених „Алфа“, „Бета“ и „Гама“ имао у виду значајан протек времена у односу на догађаје о којима су се сведокиње изјашњавале, али налази да се овакве недоследности, контрадикторности, нејасноће и

нелогичности не могу приписати искључиво том фактору. Код оваквог стања ствари где долази до драстичних промена у исказима везано за одлучне чињенице и бројних контрадикторности у међусобним исказима, становиште суда је да би издвајање појединих делова исказа у којима су исти међусобно и сагласни, а како би се доказале недозвољене радње оптужених, ишло искључиво на штету самих оптужених, што би било супротно обавези суда да контрадикторности, нејасноће и било какву сумњу везано за веродостојност исказа тумачи у корист оптуженог.

По становишту суда овакви искази сведока не могу бити основа за утврђивање одлучних чињеница у погледу радњи које се оптуженима стављају на терет и само на истима се не може заснивати судска одлука.

Са друге стране, у смислу оваквог општег приступа оцени исказа заштићених сведока, суд налази да не постоји сметња да буде поверовано појединим деловима исказа сведока који су у одређеном делу образложења одлуке тумачени у корист окривљених, с обзиром да су исти у том делу врло јасни, недвосмислени, међусобно сагласни и поткрепљени другим изведеним доказима.

Суд је, такође, имао у виду вештачење оштећених „Алфа“, „Бета“ и „Гама“, обављено ради утврђивања способности памћења и репродукције наведених сведока, у погледу чега је свој налаз и мишљење дала комисија вештака психијатра др Бранка Мандића и специјалисте клиничке психологије Ане Најман од 18.10.2012. године, у које је суд извршио увид на главном претресу дана 21.04.2015. године, а из којих произилази да код заштићених сведокиња „Алфа“, „Бета“ и „Гама“ нису регистровани клиничке симптоме неког когнитивног оштећења, дакле, њихова способност запажања, памћења и репродуковања упамћеног протеком дужег временског периода је очувана, а нису установљене склоности ка конфабулацијама које би биле последица квалитативног поремећаја функције памћења.

Суд је овакав налаз и мишљење комисије судских вештака у погледу очуваности памћења и репродукције сведока „Алфа“, „Бета“ и „Гама“ прихватио, оцењујући исти као јасан, датаљан и дат у свему у складу са правилима струке и науке. Међутим, иако сведокиње према налазу и мишљењу комисије судских вештака нису склоне конфабулацијама и имају очувану способност запажања, памћења и репродуковања, садржина њихових исказа је у веома битним, карактеристичним, и у крајњој линији одлучним деловима нејасна, међусобно противуречна и двосмислена, те самим тим не може бити основ за несумњив закључак суда у погледу предузетих радњи које се окривљенима стављају на терет.

Клиса, Петковац и Дрињачи – Тачка 4 изреке пресуде

Под тачком 4 оптужног акта *оптуженима Гаврић Томиславу и Богдановић Дамиру* стављено је на терет да су, и то опт. Гаврић Томислав у Клиси и Петковцима, а опт. Богдановић Дамир у Клиси, Петковцима и Дрињачи, нечовечно поступали према ошт. „Алфа“, „Бета“ и „Гама“, одузевши им слободу кретања приморавали да све време буду са њима, да им спремају храну, да перу њихову одећу и униформу и чисте објекте где су били смештени, на који начин су повредили њихово лично достојанство.

Опт. Богдановић Дамир је током поступка доследно негирао радње нечовечног поступања према оштећенима наводећи да оштећене никада није приморавао да перу његову униформу, панталоне и кошуљу.

Опт. Гаврић Томислав је, такође, негирао радње које су му под овом тачком стављене на терет наводећи да није видео да су оштећене „Алфа“, „Бета“ и „Гама“ принудно радиле, кувале, спремале и чистиле куће. Све му је изгледало нормално када је ишао да једе. Нико му није прао ствари, сам је то радио, а за друге не зна. У јединици су кувале тетка, као и Сенка.

Сведок ошт. „Алфа“ је у свом исказу пред истражним судијом 10.03.2010. године навела да је она након одласка из Малешиха наставила да пере и спрема, те је истакла да је за то била главна. Када су се припадници јединице враћали из акције доносили су нешто од хране, па је она пржила месо, спремала палачинке и правила крофне. У Клиси су остали месец, два након чега одлазе у Петковце, где је био напад Муслимана на Србе, па су морали да се повуку у Дрињачу. У Дрињачи су били у некој кафани, ресторану и више је виђала своје братанице. У Дрињачи је и даље прала и кувала свима све до краја. У свом исказу на главном претресу поновила је да је током наведеног периода прала и кувала.

Сведок ошт. „Бета“ је у свом исказу пред истражним судијом 10.03.2010. године, изјашњавајући се како у погледу догађаја у селу Малеших, тако и у погледу каснијих дешавања, навела да су она, „Алфа“ и „Гама“ кувале, прале униформе и веш и чистиле. Ове наводе поновила је и у својим исказима датим током главног претреса.

Сведок ошт. „Гама“ је у свом исказу пред Министарством безбједности Државне агенције за истраге и заштиту Регионалне канцеларије Тузла од 11.02.2008. године, навела да су у Клиси били око 15 дана и ту је буквално живела са Зораном (Стојановићем), а у кући у којој су се сместили били су и Славица и Савкић. Након напада у Клиси и доласка неке војске отишли су у Петковце. Тамо су били смештени у

школи, где су били око 7 дана и ту се ништа није дешавало. Након Петковаца су отишли у Дрињачу, где су се сместили у неке куће. Они су одлазили на ратиште, док су оне биле у кући, чистиле су, прале, кувале и преузимале храну. Сведок „Гама“ је пред истражним судијом дана 10.03.2010. године навела је да је опт. Богдановић Дамира видела први пут у Клиси, а није га видела ни у Малешиху, нити у Скочићу. Он је био са Вером (Муневером), а били су у кући са Симом. Оптужени Богдановић Дамир је никада није тукао, силовао, угрожавао, нити јој је познато да је то урадио њеним рођакама. Из Клисе су се преселили у Петковце, где су били у некој школи. Ту није било ништа, јер се нису дуго задржали. Из Петковаца су отишли у Дрињачу, где су живеле у посебним кућама, кућа до куће и виђале су се. Њена тетка („Алфа“) је пекла рибу за све који су били у кући. Правило је било да сви заједно једу у једној од кућа. У Клиси, Петковцима и Дрињачи је виђала опт. Гаврић Томислава, носио је униформу и оружје.

Из напред цитираних исказа заштићених сведокиња „Алфа“, „Бета“ и „Гама“, које је суд детаљно анализирао, по становишту суда, произилази једино да су опт. Гаврић Томислав и Богдановић Дамир били на локалитетима наведеним у диспозитиву оптужног акта, док за радње нечовечног поступања које су им стављене на терет, у конкретном случају нема доказа. Наиме, ниједна од оштећених у својим исказима није навела, означила или на било који начин апострофирала опт. Гаврић Томислава и опт. Богдановић Дамира као лица која су их принуђивала да им перу, кувају и чисте куће у којима бораве, нити из исказа заштићених сведока произилази да су том приликом поступали са дозом окрутности која би код оштећених могла довести до повређивања људског достојанства. С тим у вези суд поново истиче да, како је то већ образложено, код исте радње кривичног дела која се окривљенима ставља на терет у селу Малеших, да спремање хране коју су како то наводи ошт. „Гама“ сви заједно конзумирали у једној од кућа, те да су прале туђу одећу, при чему је логично да су у датим условима свакако морале да перу и сопствену одећу, као и да су водиле рачуна о чистоћи кућа у којима су и саме боравиле, по становишту овог суда нису код оштећених могле довести до тешких душевних патњи или повређивања њиховог личног достојанства.

С обзиром на све напред наведено, након извршене савесне, брижљиве и свестране анализе изведених доказа за које је напред дато детаљно образложење, суд налази да није доказано да су управо овде оптужени Богдановић Дамир, Гаврић Томислав, Шевић Ђорђе, Алић Зоран, Ђурђевић Зоран и Ђекић Драгана, извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ, па их је на основу одредбе члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП, ослободио од оптужбе.

Одбијени предлози

Суд је одбио предлог браниоца оптуженог Ђурђевић Зорана, адвоката Светлане Бобић, да се сведоку „Алфа“ укине статус заштићеног сведока, а да се као мера посебне заштите сведоку „Алфа“ одреди статус посебно осетљивог сведока, јер суд налази да нису испуњени услови предвиђени чл.103 ЗКП, те да и даље стоје разлози због којих је сведоку „Алфа“ решењем Вишег суда у Београду – Одељења за ратне злочине, Ки.В. 4/08 од 09.02.2010. године, одређен статус заштићеног сведока из разлога који су у образложењу пресуде већ наведени.

Суд је одбио предлог одбране да се поново непосредно испитају сведоци „Бета“ и „Гама“, јер, како је то већ образложено није успео да обезбеди њихово присуство на поновљеном главном претресу, па је на основу члана 406 став 1 тачка 1 ЗКП извршио упознавање са садржином записника о њиховим исказима. С тим у вези суд је одбио и предлог браниоца опт. Драгане Ђекић, адвоката Горана Нинића и браниоца опт. Томислава Гаврића, адвоката Милана Бирмана да се изврши суочење између сведока Сеније Бећиревић и сведока оштећених „Алфа“, „Бета“ и „Гама“, те је одбијен предлог браниоца опт. Алић Зорана, адвоката Јасминке Кузовић да се обави суочење између сведока оштећених „Алфе“ и „Гаме“.

Суд је одбио предлог браниоца оптуженог Ђурђевић Зорана, адвоката Светлане Бобић да се утврди идентитет сведока „Алфа“ из разлога што је идентитет заштићеног сведока утврђен од стране истражног судије Вишег суда у Београду – Одељења за ратне злочине, а у смислу чл.110 ЗКП подаци о истоветности заштићеног сведока и њему блиских лица, су затворени у посебан омот, са назнаком „заштићени сведок-строга поверљиво“ и предати на чување судији за претходни поступак. Подаци представљају тајне податке и запечаћени омот може отворити само суд који одлучује о правном леку против пресуде.

Суд је одбио предлог оптуженог Ђурђевић Зорана да се издвоји исказ сведока „Алфа“ дат 10.03.2003. године, јер је користила белешке током давања изјаве, као и предлози адвоката Светлане Бобић и оптуженог Ђурђевић Зорана, да се издвоје искази сведока „Алфа“ од 10.03.2010. године, од 24.04.2012. године, од 24.09.2012. године и од 20.03.2015. године, налазећи да су искази сведока „Алфа“ дати у свему у складу са одредбама Законика о кривичном поступку.

Суд је одбио предлог Ђурђевић Зорана да се читају искази сведока Богдановић Муневере, као и сведока Бећировић Сеније, чији су искази издвојени правноснажним решењем о издвајању из списка предмета, К-По2 42/10 од 22.11 2012. године, имајући у виду да нису испуњени услови

прописани одредбом члана 407 ЗКП, како би суд одлучио да се издвојени докази изведу на главном претресу.

Суд је одбио предлог браниоца оптуженог Зорана Ђурђевића, адвоката Светлане Бобић да се у својству сведока испитају сведоци Јенић Драган, Ојданић Предраг, Александар Костић и Благоје Перуничкић, те предлог опт. Зорана Ђурђевића да се у својству сведока испита сведок Муневера Богдановић, затим предлог браниоца опт. Алић Зорана и његовог браниоца адвоката Јасминке Кузовић и браниоца опт. Богдановић Дамира, адвоката Александра Милосављевића да се испитају сведоци Јенић Драган, Ојданић Предраг, с обзиром на то да је према оцени суда извођење предложених доказа сувишно и непотребно, па би се њиховим извођењем само одуговлачио овај кривични поступак.

Такође, суд је одбио и предлог браниоца оптуженог Ђурђевић Зорана, адвоката Светлане Бобић да се изврши препознавање у врсти од стране сведока „Алфа“, те да се од сведока „Гама“ затражи достава медицинске документације као доказ да не може да сведочи на главном претресу, затим и да се прибави извод из матичне књиге рођених за Јерemiћ Радослава и да се службеним путем од Општине Крушевац прибави извод из матичне књиге венчаних, уверење и решење о држављанству за сведока „Алфа“, као и предлог оптуженог Ђурђевић Зорана да се упореде сличности између фотографија које се налазе у списима, означене словом „Г“, које су означене 15-6 и 16-6, с обзиром да би се наведеним предлозима само одуговлачио овај кривични поступак, а исти, по становишту овог суда, ни на који начин не би утицали на одлуку садржану у изреци пресуде.

На крају суд је повукао решење од 20.04.2015.године, којим је одређено да се у доказном поступку испита сведок Бранислав Мервар, због одустанка оптуженог Гаврић Томислава од наведеног предлога.

Трошкови и имовинско-правни захтев

Имајући у виду да су оптужени ослобођени од оптужбе да су извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗСРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗСРЈ, суд је на основу члана 265 став 1 ЗКП, одредио да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда, док је на основу члана 258 став 3 ЗКП, одређено да се оштећени за остваривање имовинско-правног захтева упућују на парницу.

Приликом доношења одлуке, суд је имао у виду и друге изведене доказе као и наводе странака, али је с обзиром на утврђено чињенично стање, наведене законске прописе, као и заузето правно становиште суда,

нашао да исти нису од утицаја на евентуално другачије одлучивање у овој кривично - правној ствари, па их посебно не образлаже.

Са свега напред изнетог, одлучено је као у изреци ове пресуде.

ЗАПИСНИЧАР
Сњежана Ивановић

ПРАВНА ПОУКА:

Против ове пресуде дозвољена је жалба
Апелационом суду у Београду,
у року од 15 дана од дана пријема
писменог отправка пресуде,
а преко овог суда, с тим што је рок за жалбу
Тужиоца за ратне злочине 30 дана од дана
пријема писменог отправка пресуде
у смислу члана 432 став 2 ЗКП.